

Михайло Сушко

Михайло СУШКО

Шануймося!..

Чернігів
Видавець Лозовий В.М.
2016

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР=УКР)6-5
С 91

С 91 **Сушко М.Ф.**
Шануймося!.. – Чернігів: Видавець Лозовий В.М., 2016. – 220 с.
ISBN 978-617-7423-03-3

Збірка присвят колективам, ювілярам, до державних і професійних свят, іменинникам, молодят на весілля.

ISBN 978-617-7423-03-3

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР=УКР)6-5

© Сушко М.Ф., 2016

ЗНАК ЛЮБОВІ

Коли розум сходиться з добрим серцем та ще автор має хоча б дольку хисту, то його персонажі – не з воску, не загорнуті в мертву тканину, а вихоплені з реального життя, наділені реальними рисами характеру.

До таких оповідачів належить Михайло Сушко, в минулому заступник голови Деснянського, затим Чернігівського міськвиконкому, заступник начальника екології. За серйозністю посад навіть не гадалося б, що в цій людині тріпоче гумористична жилка, а в серці квітує любов. Звідси і веселі, дотепні персонажі його численних гуморесок, що вмістилися в кількох книжках. Отже, друзі, численні знайомі Михайла Сушка знають його як цікавого розповідача і гумориста. Вужчий загал посвячений у віриотворчість Михайла Федоровича. Втім, поетом Сушко себе ніколи не вважав. Так траплялося: у когось у колективі, у рідних чи друзів лучилося свято – день народження, тоді Михайло Федорович присвячував товаришу на уродини палкі, часом зачасничені (слово Сушка) вішовані рядки.

Таких посвят зібралось, можливо, не одна сотня. Товариші, бува, запитують: «чи не зосталося в тебе, Федоровичу, вірша, якого присвятив мені на ювілей? Онуки підросли. Почитати б, а папірець з присвятою кудись зник».

Ось тоді і зародилася думка: зібрати хоч деякі вірші-присвяти і видати окремою книжечкою. І для родини пам'ять, товаришам достойний подарунок.

– Хоч у медок окремих віршів додано дьогтю, а деяких – іронії, та, гадаю, мої герої не образяться, – каже Михайло Федорович.

Справді, Сушко – гуморист за натурою. Отож, може, й старався, але на чисту лірику не витягнув. Хоча вийшло загалом добре. Принаймні пам'ятно для тих, чії уродини сповили рими від Михайла Сушка. Від автора це ще й своєрідний знак поваги і любові.

Микола ГОРИЦВІТ,

заслужений журналіст України

Віг автора

Таких, як я поетів – хоч греблю гати. Яку газету не візьми, а там: внуки мовлять дифірамби дідусям і бабусям, а ті, в свою чергу (і де тільки знаходять такі слова) – побажання нащадкам.

Матері, сини, правнуки, куми і кумихи, сусід по дачі чи напарник – за грибами. Про закоханих і мови нема – одні поети.

І я писав. Проте мені кожен раз хотілося, щоб ювіляр чи іменинник усміхався, а його гості заливалися, бо сміх продовжує життя.

А приводів для сміху або смутку в нас на кожному кроці, лишень примічай.

Ось і сьогодні: Я – на базар, а кума назустріч:

– Де тебе носить, шановна? – запитую.

– Так я з базару, – каже. – Ходила на пошту. Заплатила комунальні за минулий місяць, а на остачу купила дві редиски і яйце. Домашнє. Такий тяжкий рік видався.

– Так це ж рік мавпи, кумонько!

– Так воно чи мавпи, чи кролика, а все гірше й гірше, – з сумом констатує кума.

І тоді, щоб трохи її розвеселити в мене виникає таке:

*Уже мавпячий рік настав
І я б таке тобі сказав:
На мавпу зовсім ти не схожа,
Ще й симпатична, і пригожа,
Та ще й суп зварити гожа.
Тож, щоб була Богом ти почута
І зійде ангел на чоло,
Тоді ніхто не скаламутить
Твоє життєве джерело.
Хай тобі завжди здоровиться
А в нічку – кум нехай насниться!*

– Дякую! Щоб ти довго жив, куме!

*Так ти в подальшому, кума,
Календар купляй сама.
Бо там кобила і змія,
Може, й коза в той рік забродить,
Тоді причому буду я,
Коли вітання час приходить,
А в мене вибору нема,
Тоді не лайся вже, кума!*

Захожу в тролейбус, а там:

*Стоїть дід з цінком, куняє
Бо ніхто місце не звільняє,
Бабця з торбами зависла,
Бо її юрба затисла.*

– *Шо ти тресся об мене: –
Ота баба каже діду, –
Може, юність спом'яне,
Хоч того нема вже й сліду.*

А хіба не привід поздоровити знайомого зі святом, а їх же кожного дня по кілька: і міжнародні, і загальнодержавні, і місцеві, колективні і особисті. Є професійні і релігійні. І тоді стріляють, хто з чого може.

*На оглядини й родини, –
Заручини й іменини,
Доц не йшов щоб на Мокрини,
А ще любовнику дружини.
Відстовбурчують кармани
Наші внуки в день Тетяни,
На Святого Миколая,
На Різдво, – коли гуляють.
Не забудьте Новий рік,
Що-небудь в Головосік,*

*Під Покрову і Пречисту,
І в четвер, й суботу чисту.
Під обжінки й обмолот
І в інші свята для народу:
Чи родивсь Анциболот,
Чи напрудив Ілля в воду.
За диплом нащадка роду,
З нагоди доброї погоди.
Чи знаменита в житті віха,
А то й просто у день сміху.*

А якщо в тебе бракує грошей, – тоді даруєш віршика. Ось так воно і писалося.

P.S: Пропоную кілька нових свят для місцевого бомонду:

- Урочистий хід нудистів по околицях Голої Пристані.
- Конкурс лоботрясів у Малинівці.
- Регіональний день Кузькіної матері.
- Толока бомжів на вершині звалища.., а далі на ваш розсуд.

Хочу також попросити вибачення у тих, хто, можливо, образився, але змовчав, коли я зачитував присвяту. Простіть мене грішного Христа ради!

*Кого образив, може, ненароком,
Я перепрошую і зла не буде хай,
Бо зло для всіх зажди виходить боком,
А хто простив, той попадає в рай.
До вас повагу й шанування
Я не зміню сьогодні чи колись
І вже тоді, у подих свій останній,
Скажу собі: «за них, хороших, – помолись!»*

**З повагою і любов'ю
Михайло СУШКО**

ЧАСТИНА ПЕРША

Ювілярам

ЮВІЛЕЙ у приймака

Я бажаю ювіляру:
– Щоб не жив ти із базару,
А із власної комори,
Де продуктів цілі гори

Від щавлю до ананасів,
Щоб і сало і ковбаси,
І морожена черешня,
І те, що треба для яєчні,

А ще бажаю, щоб на дачі
Кавуни росли добрячі
І банани, і фісташки,
Самогону по дві пляшки

З смородини – щонеділі
Твоїм діткам на весілля.

Під лісом дача – там вужі,
Ламають двері там бомжі
І крадуть ложки й ножі.

А якщо дім на косогорі,
Тоді буде ціле горе:
Там постійно вітер вис
Або дощик дачу змис.

Серед поля – теж погано,
Там не жити без нагана:
Ти – відлюдько, як куркуль, –
Бережись тоді від куль!

Краще дача хай на річці
І черінь на власній пічці,
А лини і карасі
Будуть замість івасі.

А щоб збагатити меню,
Заведи в селі свиню
Та придбай також корову,
Хоч маленьку, не здорову.

Також бажаю іще дещо:
Щоб любив ти свою тещу,
Бо неправду про них плещуть,
Що не люблять зятів теці.

Ручку цілуй, коли схотів,
І будеш кращий із зятів.
А вона тобі машину
І вози тоді дружину

По грибочки й по малину,
Коли не порасеш скотину.
Ось так живи і не тужи,
Про тещу куму розкажи,

То й поталанить йому теж,
Бо у творця немає меж!
Свій хист і силу прояви
І більше ста тоді живи!

2015 р.

*Леонідові Горлачу –
земляку, поету і людині*

Травневий день 2016-го видався неначе кара Господня: похмурим і непривітним. Кошлаті й розкуйовджені хмари нависли над Черніговом і своїми патлами чіплялися за золоті бані Катерининської церкви. Дощ періщив і з самого раночку, часом лив як із відра, а кінця тому не проглядалося. І холоднеча: аж зуби ломить, і кістки тарабанять від остуди.

– Ну, думаю, не зійдеться у філармонію на творчий вечір шанувальники Леоніда з нагоди його 75-річчя. І не вгадав. Набилосся, що і яблуку ніде впасти.

Прийшов і я з букетом троянд, але не в білому костюмі і вишиванці, як планувалося.

Сивочолий ювіляр зі сцени низенько вклонився громаді, затим присів біля журнального столика і заслухався Олега Васюту, який у вступному слові соловейком розливався про життя і творчість знаменитого земляка.

А той якось мружився, ніяковів, здвигував плечима, усміхався, бо не звик до дифірамбів на свою адресу.

Затим таке почалося: ведучий запрошував на сцену одноосібно і групами шанувальників від держадміністрацій і місцевих рад, літературних спілок, маститих письменників і журналістів, від представників творчих колективів, студентів. Ювіляр не знав куди діватись, бо не очікував такого.

Не знав, що робити зі своїм букетом і я, бо у списку мого прізвища не було, та і слова, що дома заготовив, чисто-геть вилетіли з голови.

Підказав Васюта: «Проривайся, – каже, – зразу за дитячим колективом із Ріпок. Вони останні».

Уже залишився самий останній східець на сцену, а з чого почати не знаю. Бачу Льоня усміхається. І тоді мене неначе прорвало: «Тутечки і не втовпишся, – кажу. Зал відреагував сміхом. Мені полегшало. Підійшов до мікрофона: «Так я, шановні, буду ві-

тати не Леоніда Горлача, а Льоню Коваленка. Таким я його знаю відтоді, коли він ще працював у «Комсомольському гарті», а я в обкомі комсомолу.

Кожен раз, згадуючи Льоню, мені уявляється спекотний червень, широке поле. Половіє жито. І він у житі. Лежить, руки під голову, і спостерігає як у бездонній глибочині неба завис шуліка. Мріє про щось лише йому заповітне. Потім починає римувати. До цього часу пам'ятаю один з його рядків:

Жита однакові у всіх держав,
та тільки дома запитає поле,
неначе в серце колоском уколе,
а ти давно у житі не лежав?

Яка любов і туга до рідного краю – думаю, проте у маститого поета запитую інше: «Ти знаєш, Леоніде, я до цього часу не второпав однієї деталі із твоїх рядків. Чи можна тобі задати невеличке запитання?»

– Запитуй, – каже.

І тоді в мене експромтом виникло, бо щось подібне і раніше вертілося в голові:

Може, й правда, а чи брешуть,
Язиками просто чешуть,
Що найкращая горілка,
на яечках перепілки,

А ще й жита як додати,
Якого сам серпом нажав...
Дозволь у тебе запитати:
У житі ти із ким лежав?

Зал вибухнув сміхом...

– Ти знаєш, друже, – каже ювіляр, – щодо горілки, то я не дуже

спец, – хіба що домашньої крапельку, – а щодо жита, то у цьому залі знаходиться моя дружина і вона краще знає відповідь.

Тоді я бажаю тобі, ювіляре, щоб твої очі волошкові, як там у житі, ще довгі роки милувалися природою рідного краю, випромінювали радість від зустрічі з прекрасним, яка б надихала тебе на подальшу творчість.

***Аллі Миколаївні Горілій –
з нагоди 50-річчя,
начальнику відділу кадрів
державного управління екології***

І чого б це пишна й гарна?
(Розмірковуй довго й марно).
Лиш після дуже довгих дум
Усік, що є причиною Ізюм,

Та не той, що продається
Чи «киш-мишем» ще зоветься.
А все просто й зовсім чисто:
Що Ізюм – це таке місто.

І область Харківська це знала,
Що народилася там Алла,
Що жила там і зростала
Смак ізюминок спізнала.

А як на ноги вже звелась,
У Полтаву подалась,
Закінчила інститут,
Та з'явився тут як тут

Легінь красний з Городні,
Тож побрались в вихідні,

Та в Чернігів подались:
Іринкою розжились.

А було у житті всяке:
Дуже добре і ніяке.
Головне – була любов
І зігрівала їхню кров.

Так поступово обжилися,
Куми, друзі завелися
По роботі й просто так,
А це вже добрий Божий знак.

Отож бажаю, Алло, дуже,
Щоб міцна була і дужа
І хай в життя твого алеї
Будуть ще довго ювілеї.

І щоб ізюминка в житті
І сьогодні, й в майбутті
Була у тебе і в сім'ї.
І у задумки всі твої

В лісі, полі і на дачі,
І на річці, і в селі,
Щоб була у тебе вдача
І здобутки не малі.

Ваня хай тебе пестує,
Іра внуків подарує.
Так будь здорова і щаслива
І завжди така вродлива!

Миколі Сухомліну –70

Сьогодні свято у Миколи
І ти зібрав тут друзів коло
Й не просто свято – ювілей,
То ти нам, кожному, налий,
А ми за тебе хильнемо,
Що Бог послав, тим заїмо.
І підуть танці і пісні
І задушевні, й голосні,
А коли ти відкриєш рота,
То вже зарядиш анекдоти,
А ми хочемо чи не хочемо,
А регочемо і регочемо.
А в тебе звичка ще й така,
Що ти ушквариш гопака
Чи з вихилясом, чи навприсядки,
Всіх тягнеш в коло без оглядки
І любиш Галю, однолюб,
Роботящий працелюб,
Та й живеш не просто так,
Бо і грибник ти, і рибак.
А ще бажаю, щоб на дачі
Розрослося все добряче.
Ти ж тихенько там роби
Та все складай у погребі,
Нас пригостиш, сам з'їси,
А як захочеш ковбаси,
На базарі купиш м'яса
Та ще кишку на ковбаси.
А ще знаю, ти терплячий,
То щоб були перепелячі
На кожен день у тебе яйця,
Як рис у кожного китаїця.

Ось так живи і не тужи,
Приклад внукам покажи,
Ой ти Коля-Миколаша –
Ненаглядна радість наша!

19.09.2011 р.

***Михайлові Хандозі –
своєю, 50 років***

Це було неначе вчора:
– Якось ми у літню пору
Опинились на Снові
І ночували нічки дві.

Два Михайла під кушем.
Трохи грянуло... з дощем,
А як ніколи – нічка темна.
Тож лежимо тихенько й чемно.

Аж тут навколо хтось затупав,
Похололо біля пупа,
А потім десь вже опівночі
Спалахнули дикі очі.

Може, вовк чи дикий кіт,
– Засудомило живіт.
Потім шугнуло, завило,
Аж під серцем щось занило.

Хряснув грім, а вже тоді
Заплескалось щось в воді:
Чи русалка, а чи видра,
Чи якась жахлива гідра.

А ми ж на березі лежали
І до раночку дрижали.
Ранком сонечко зійшло,
І все страхіття відійшло.

Біля торби їжак тупав,
Сич у лісі ніччю ухав.
І дві жарини від багаття,
В річці короп їв латаття.

На другий вечір я хильнув
І одразу в сон пірнув.
Мишутка трохи покрутився
І собі у сон забився.

А ювіляр коли підріс,
То задрав угору ніс.
Вже не боїться як ізмалку
І сам вже ходить на рибалку.

Тож бажаю тобі, друже,
Щоб міцний ти був і дужий,
Може, й не одержиш ти медалі,
Та живи до ста і далі!

Серпень 2010 р.

**Володимиру Осипцю
до 70-річчя, заступнику
начальника державного управління екології**

Хоч ми з тобою доки дишемо,
Проте поем уже не пишемо.
Я ж переміг свої вагання
Та склав такі от побажання:

Хоч посивіли твої брови,
Але ти будь завжди здоровий.
Ти, знаю, впертий від природи,
Та менш впирайся на городах,
А щоб не став зовсім ледащим,
То залиши один – найкращий.

Копнеш на дачі хоч разочок,
А тоді сядь у холодочок,
Хлебни пивка, сирком зажуй
І трішки знову попрацюй.
Ось так живи і не тужи,
Що живеш добре, всім кажи.

А щоб любили тебе внуки,
Давай гроші в їхні руки.
Коли й гостинця піднеси
Окрім цукерок – й ковбаси.
А ще в неділю хоч разочок
Привітай гостинцем дочок.

Хоч на дружину й не молись,
Але їй в ноги поклонись.
Що тебе терпить стільки років,

Всі твої примхи і мороки.
Отож бери свою дружину
Їдь по чорниці й по ожину.
Інколи їдь і по гриби,
Та все складай у погребі.

А потім все те смачно їв
І скільки схочеш – довго жив.

Червень 2009 р.

***Анатолію Івановичу Мельнику
з 55-річчям,
заступнику ректора інституту економіки***

Коли літав ще добре «МІГ»,
Ти замполітом був добрячим,
Та вкрасти колесо не зміг
На мою тачку, що на дачі.

Не дорікаю тобі, друже,
Знаю у тім твоя вина,
Що завжди чесний був ти дуже
Та й домовлялись ми сп'яна.

На аеродромі тишина
І не твоя в тому вина,
Що не злітає новий «МІГ»,
Юнь не малює ним доріг.

А ти не в небі, так на суші
Гартуєш знову юні душі,
Готуєш кадри Батьківщині,
Яка не дуже сильна нині.

Крім того – знову депутат,
Якого завжди зве набат
На муки власної душі,
Хоч ти не є Туркменбаші.

Ти лише Мельник, без млина,
І не твоя в тому вина,
Що так багато в нас безладдя,
Маємо слабеньке самовладдя.

Та мені, чесно, не байдуже,
Щоб міцний ти був і дужий,
Тому й бажаю в цьому вірші
Щоб жив ти краще, а не гірше.

Хай будуть ще приємні віхи,
Здобутки, радість втіхи.
Здоров'я, щастя і любов
Хай зігрівають твою кров.

Хай день цей в серці озветься
І у житті залишить слід,
А серце хай ще довго б'ється,
Бог береже від всяких бід.

Лютий 2008 р.

***Івану Донцю – 50 років,
начальнику облуправління екології***

В сім'ї Донців, що з Березанки,
У селян Марфи і Петра,
Микола, Катря та Іванко –
Міцна вродилась дівтора.

Вже промайнуло півстоліття,
Причому самих різних літ,
Як в повоєнне лихоліття,
Іван побачив білий світ.

А два діди, то два Микити,
Як своєрідний талісман,
Що буде завжди добре жити
Внучок улюблений Іван.

У Черняхівці скінчив школу,
Потім в Ташкент чомусь проник,
Хоч вузів скрізь було доволі,
А там є агрошовківник.

Там шовкопряди, але спека,
Її не витримав Донець,
Подався додому іздалека,
Став агрохімік-фахівець.

Мабуть, для батька постарався,
Бо той вже пасіку, бач, мав,
Вже й Іван на медах знався
І медоноси захищав.

А молодий ламає весла,
А комсомол – ріка життя,

Ось туди доля і занесла –
У перспективне майбуття.

Загартувався в кузні кадрів,
І коли виріс з тих штанів,
Іван професії не зрадив, –
Став агрохімік головний.

Та не дали й тут вкорениться
Микола старший і Митяй,
Хочеш жити – вмій вертїться,
Іди природу захищай.

Спочатку зав, потім замнач,
Потім начальник молоденький.
Та поглядів Іван, пробач,
Ти Івана Сподаренка.

А ще партійні викрутаси,
Їм скарги тільки подавай.
Про твої кадри точать яси,
А ти в відставку подавай.

Та не такий внучок Микити,
Не розгубився, не поник.
Стає сильніший, хто був битий, –
Тож в Агролісі керівник.

А ліс ти любиш, справу знаєш,
Хапуг жени, працєю сповна.
Не забувай, з ким справу маєш,
Бо в лісі всяка звірина.

Також слідкуй, є депутати,
Начальство є, електорат.

І про громадськість треба знати,
Хто ворог там, а хто є брат.

А загалом живи розкуто,
І нас, друзяк, не забувай.
І буде Богом те почуто,
І попадеш колись у рай.

А ще у тебе є Тетяна,
Дочка Маринка також є.
Найбільша радість для Івана,
Найбільше щастячко твоє.

Ну хто, скажи, міцніш пригорне,
З Гаваїв надішле привіт.
Ти ж сам бував на закордонах,
Хай і вони побачать світ.

Живи на повну, не тужи,
Іскрить хай радість у зіницях,
Сім'ї добробут бережи,
Бо порох є в порохівницях.

А в піввіковий ювілей
Налий собі і всім по колу,
Зібрались близькі, друзі є.
Ті, що не зраджують ніколи.

Добра тобі, в сім'ї – любові,
Щоб сам і всі були здорові,
І щоб жив ти літ і літ
І молодів, як первоцвіт!

Вересень 2008 р.

Сестричці Вірі – 60

Що за народ пішов терплячий,
Грошей катма, – ніхто не плаче
Та ще й святкують ювілеї,
Горілку п'ють, бо ж як без неї.
І ти ж, Віро, теж звелась
Та з синами напругалась
І захотіла нас споїти,
А нам то що, ми будем пити.
А ти нікуди не спіши,
Роби лиш те, що для душі,
Про нас усіх складай вірші,
А чи роман сідай пиши.
Про те, як тобі жилось,
Чого хотілось, як моглось,
Що було справді, що верзлось,
Те, що хотіла, чи збулось.
Збирай усяккі гриби
Та консервацію роби
Або стушкуй, зроби навар,
Бо це смачний природний дар.
А ще ніколи не зівай,
Послід конячий підбирай
І тягни його на дачу,
Щоб кавуни росли добрячі.
Заготовляй в сезон чорниці,
А також і полуниці,
Для лікування пригодиться,
Чайку вип'єш – і добре спитьсья.
Незгоди в вузол зав'яжи
І всім навколо покажи, –
На негаразди тобі чхати,

Лиш би здоров'я трохи мати.
Не спіши поки старіти,
Старайся зовсім не хворіти,
А живи довго і щасливо
І те буде справедливо!

17.09.2006 р.

***Григорію Мітусу – 60,
завідділом держуправління екології***

Я і не учувсь, як те було,
Як десять років вже стекло.
І хоч ти й не винуватий,
А тобі – вже шістдесятий,

І ти зовсім не змінився,
Хоч не весь час на сонці грівся,
А постійно працював,
Гуляти й іншим не давав.

Хоча було, ти вже зізнайся,
Що нишком ти і пузо грів,
Та не на наш ти пляж забрався,
А за кордон аж залетів.

Тутанхамона ти вже бачив,
Може, і в Нілі вже рибачив,
Десь там залишив своє я,
Хоч Нефертіті є й своя.

Тож хай пробачить мені Оля, –
Тобі Єгипту вже доволі,

Бери попам якийсь калім
І їдь тепер в Єрусалим.

Там навколiнці бий поклони
І гріхи всі замоли,
Нехай обновляться гормони,
Щоб знов грішити, хоч коли.

Лови кайф життя, удачу,
Частіше їдь на свою дачу
Чи у Карпати, на Гаваї,
Зірви джекпот., таке буває.

А взагалі живи розкуто
Та внукам долари давай.
І буде Богом те почуто,
Але і нас не забувай.

Не буде вітру й мокротечі,
ще зберемось сказати речі,
А в світлий день календаря
Ми розіп'ємо «стопаря».

Знов поміняй свою машину,
Ту, що є, залиш дружині,
Нехай хоч трохи полихачить,
Може, й коханця десь набачить.

А ще бажаю тобі, друже,
Не задавайся часто й дуже,
А просто так живи й живи
І повсякденно кайф лови!

06.05.2008 р.

***Валерію Олександрову (білорусу,
брату невістки; від імені сестрички) – 50 років***

За тебе, Валеро, я рада,
Що міцний ти в свої п'ятдесят,
Що добрий і родичам радий,
Пам'ятаєш дідівський наш сад.
Пам'ятаєш також Чуклая,
А батьки ще були молоді,
Ти порадником був малесенькій я.
Сьогодні ми також батьки,
А ти уже став дідусем,
Пролетіли буремні роки,
А у серці залишився щем.
Та залишилися в серці надії,
Що за радості наші й тепло
І діти, і внуки ще порадіють,
Та щоб щастя від них не втекло.
Тобі ж я бажаю, шановний,
Добра і ще довгих років
І щастя хай буде постійне і повне
У нас і у наших батьків.
Скріпляють все сказане щиро
Толя, Денис, також Даша:
Сімейному клану щастя і миру,
Щасливим життя буде ваше.
А сват ще бажає з Десни:
Квітуchoї завжди весни!

22.04.2005 р.

***Володимиру Михайловичу Майбороді,
дільничному, екологу на кордоні, сьогодні – 50***

У Майбороди вже ювілей,
Перші півста відшуміли,
Та він ще міцний, мов Еней.
Не час складати ще крила.

Шанують тебе у громадах.
Ти справедливий, прямий.
У селах тримаєш порядок,
Не ставиш себе над людьми.

І в наш колектив уписався,
Шанують тебе, Володимир,
Хочемо таким щоб зостався
Чистим як совісті вимір.

Хай буде щаслива родина,
Радості більше у буднях
Такі і потрібні країні,
Вони ж бо держави майбутнє.

Жовтень 2004 р.

***Григорію Мітусу – 55 років,
завідділом управління екології***

Купи собі на річці дачу –
Відпочивати там добраче;
До пупа зайдеш у водичку,
А потім ляжеш на травичку.

Чи повернешся на бочок,
А поряд плещеться внучок.
Відчув – запахло шашликом,
Рядком пляшки з коньяком,

Із півня юшка в казані
І промінь грає у вині,
А невістки і сини
В казан кидають лини.

З-за клумби жінка виглядає
І тебе майже не лає,
Щоб ти з Іваном та Сушком
Не наливавсь знову вином.

Ти повернувся на живіт
І мурчиш, як добрий кіт,
Потім у воду йдеш купатись,
До столу свіжим щоб добратись.

Ось таке життя добраче,
Якщо будеш ти на дачі,
А сама дача біля річки,
Там холодильник, а не свічки.

Тримай у справності машину
На дачу, щоб везти дружину,
І у Карпати, і у Крим, –
Побудь хоч чуточку крутим.

А раз нахапав ти городи,
Передай їх знов народу.
Не такий ти вже буржуй
Або ж сам на них працюю.

Туди жінку не бери,
Не вози і дітвори.
Від того не заживеш,
А болячок наживеш.

В селі хай тещам допоможуть
Картоплі й сала взяти зможуть,
А з твоїх, бач, бур'янів
Не нагодуеш ти синів.

Робіть вже краще свою справу
І тим збагачуйте державу,
Дружну Мітусів сім'ю,
Славу роду і свою.

А ще бажаємо ми, друже,
Щоб здоровий був і дужий,
Люби життя, люби сім'ю,
Покращиш долю ти свою!

Травень 2003 р.

**Володимиру Зубку,
зав. відділом охорони тваринного світу –
50 років**

У славнім місті над Десною
Струмко-дзюркливою весною
У Ганни та Петра Зубка
Народили малюка.

Як було тоді у моді
Нарекли його Володя.
П'ятдесят вже літ стекло
Відтоді, як те було.

Була і школа, інститут,
Футбольне поле і батут,
Поміст і ринг, і кімоно,
І все насправді, не в кіно.

І ти здійснив своє бажання
Нюанси взяв фізвиховання,
Дзюдо і самбо прививав,
Нікому спуску не давав.

Ростив спортсменів на помості,
У ліс ходив ще тільки в гості,
Як поміняв свою роботу,
Вже гриз науки про звіроту.

І як доскіплива натура
Не любиш всякої халтури.
Вивчав закони про природу,
Щоб зберегти її народу.

Знаємо й те, що ти зумів
Записати пташиний спів,
Отож про літо чує вухо,
Навіть в зимову завірюху.

Добре, що придбав хатинку
У селі для відпочинку,
Зовсім близько від води,
Але картоплю не сади.

І не муч тим свою Аллу,
Бо на базарі є навалом
І картопля, й бурячина,
Хай краще сад біля хатини.

А в саду владнай шашличну,
Справа це для тебе звична.
Зроби коптильню просто з бочки,
Копти рибу і грибочки.

Сам в саду не випивай,
Друзям у чарки наливай,
Хай тости кажуть всі присутні
За твоє щастя і майбутнє.

Повісь на дерево гамак,
Щоб повалитись просто так,
Гітару взяти в руки
Хай линуть пісні звуки.

Не злись, як риба не клює,
Продовжиш тим життя своє,
Качок стріляй також у міру
І не полной худого звіра.

Обладнай ще в своїй хаті
Душ і сауну для Каті.
Та і тебе як пробере,
Спинку Алла хай потре.

А взагалі, щоб всім на диво
Жили дружно і щасливо,
Добра хоч трохи нажили,
Нову машину завели.

Ось так живи, здоровим будь
І нас грішних не забудь.
В твоїй життєвій хай алеї
Будуть ще кращі ювілеї.

Березень 2003 р.

***Івану Андрійовичу Божку – 60 років,
начальнику Сосницької екологічної інспекції***

У селі Спаське, над Десною
Вже шістдесят тому, весною,
Коли буяв травневий цвіт,
Явивсь Іван Божок на світ.

Він сільську закінчив школу,
Влітку працював у полі,
Доки вирішив служити,
Встиг він мозолів набити.

Дослужився до сержанта,
Значить вправним був солдатом.
Начальство слухав, поважав
І сержантом скоро став.

Освоїв там шоферську справу,
Вернувсь додому, здобув славу,
Він трудився у колгоспі,
Потім був у селі гостем.

Як затим поїхав з дому,
Вчився ще й на агронома,
Та дочекались врешті вдома,
Повернувся із дипломом.
Пройшов час і рік, і два,
І вже – колгоспний голова.

Проте начальство добре знає,
Кого народ наш поважає,
Тому в РАПО – заступник перший.
І там Божок наш справи вершить,
Проблеми вивчивши району,

Дізнавсь, від порушення закону
Природа рідна потерпає,
Як рятувати її знає.
А раз в Божка – авторитет,
Йди в природоохоронний комітет.

Природи рідної уроки
Півтора десятка років
Вивчав як міг, охороняв,
Когось хвалив, когось ганяв.

І тут ти славу заслужив,
Хоч і недругів нажив,
Та більшість дякує тобі –
Був знаковим у їх судьбі.

Отож бажаємо ми, друже,
Щоб прожив ти довго дуже
І знай, що всього не охопиш,
А грижу ти собі заробиш.

Тримай бджілок, мед качай,
Заробляй і людям дай,
Щоб усе було добротню
І красиво, і благородно.

Ти ж бо в світі не один,
А ще ж славний сім'янин,
Тож бажаю тобі, друже,
Щоб стільки ж літ ти ще здужав.

А ще за мед нехай Тамара
Тобі носить із базару
І банани, і фісташки,
І бальзаму по дві пляшки.

Мед мути із молоком,
Запивай те кисляком,
А як захочеш дичини,
То вирощуй фазани.

Ось так живи і не тужи
Собі і друзям докажи,
Що у житті твоїй алеї
Будуть ще довго ювілеї.

Травень 2003 р.

**Василю Івановичу Полосьмаку – 50 років,
начальнику Ріпкинської екоінспекції**

Тим знаменита Корольча
І слава держиться хороша,
Що народилось там хлопча
Його Василій нарекоша.

Мабуть, в селі росли мак
Та засівали половою
Тому, мабуть, він Полосьмак,
Що не ротив там батько сою.

Хлоп'я росло і дні, і ночі,
Бо ж по росі ходило босе,
Вверх на дівчат все дерло очі,
Тому й зросло таке курносе.

Та й непосидьком ще було,
Але у школі вчилось добре,
Тому залишило село,
В далекий вуз пішло хоробро.

Комсомол його підмітив,
А ватажком він був від Бога,
Та і в політиці микитив,
І до людей вела дорога.

Була партійна і радянська
Робота в рідному районі.
І мав натуру він не панську,
І душа, як на долоні.

Авторитет його зростав,
В людей повагу заслужив.
Та й сім'янином добрим став
І трьох синів собі нажив.

Сьогодні теж він віддає
Уміння й сили всі свої,
Природи захисником стає,
Бо дуже любить він її.

Отож бажаємо, Василю:
Служити людям і державі
І щоб знаходив в собі сили
Зберегти імідж свій і славу.

А ще бажаємо тобі
Того, що хочеш ти собі,
І дім хай буде повна чаша,
Здорова завжди сім'я ваша.

Хоч ти піклуєшся про рід:
Маєш Дмитра, Максима і Артема,
Щоб разів дев'ять був ти дід,
Ось така тобі дилема.

Роби все те, що любив змалку,
Збирай суниці і ожину,
Також гриби, їдь на рибалку,
Але бери завжди дружину.

Там, де сподобалось тобі,
Бувай частіше в вихідні,
А на «озера голубі»
Вози сім'ю на 2-3 дні.

Два півні кидай у казан,
А сам лежи, природу слухай,
Затим линок, судак, сазан
І не відтягнеш і за вуха.

Шашлик готуй із барана,
Оцет не капай, а лимон
Чи з молодого кабана
І пий «Смирнофф» – не самогон.

Якщо збираєшся у ліс,
Вставай раненько, на світанні,
Суши й соли все, що приніс,
І смаж грибочки на сметані.

Качку запікай у глині,
У багатті під золою,
Набивши яблук всередину
І їж з вином, а не з водою.

Сметани й меду їж потрошку,
Але частенько, як приспичить,
Поменше пхай в живіт картоплі
І борщ у міру хай часничать.

Хоч це і ціниться в народі,
Щоб господарство мати власне,
Бурлач поменше ти в городі,
Горбатим станеш передчасно.

А ще така тобі задача:
Щоб ти не просто їв і пив,
А жив довго і добряче,
Бо цього ти заслужив.

Жовтень 2003 р.

***Івану Андрійовичу Шелупцю,
начальнику екологічної інспекції Чернігівського району – 60***

На ювілей у Шелупця
Під'їжджають без кінця
Прості машини й іномарки,
Щоб за здоров'я хильнуть чарку.
Банкетний зал битком набитий:
Рідні, колег, товаришів.
Лиш половину ще прожито,
А ти багато вже звершив.
Яка оцінка ювіляру
Я чув, одначе, не з базару,
І як тягнув ти свого воза
Не вірші кажуть – суха проза.

(Далі почерпнуто з характеристики)

Ініціативний, комунікабельний, обов'язковий, відповідальний, послідовний, досвідчений, дисциплінований, працездатний (навіть таке), чуйний, уважний, доброзичливий, врівноважений, добропорядний, вмільний організатор, користується повагою, самокритичний. Хоч останнє, я взяв під сумнів: «Не хріна собі – таке цабе, – сказав я собі, – чи дуже любить він себе.

Та я б на його місці як мінімум просив ордена, а, може, і «звезду!»

Розпочну як знаю:
Ще як ходив він у сорочці,
Було вже можна розпізнати,
Як пише він в анкетній строчці,
Що чоловіча в нього стать.
Це знали в Горбівці дівчата,
Де він закінчив сьомий клас,

І ті, що пасли з ним курчаток,
Як без штанів ще пташок пас.
Та ще й сьогодні хоробриться
(бо хтось сказав і ти кажи),
Але ночами, як не спиться,
Дружині силу докажи.
Ще з біографії відомо,
Що в свої роки, ще малі,
Що після сьомого свідомо
Крутив бикам хвости в селі.
Потім путівка комсомолу,
Й казахам ралив цілину,
Ганяв він трактор через поле,
Добив машину не одну.
Найнявшись в Ніжин учнем бурси,
Він там три роки лямку тіг,
Освоїв техніки ресурси
І відгоді в начальство біг.
Спочатку просто дефектовщик,
Дефектував, як плуга пер,
А набивши шишок горщик,
Став уже старший інженер.
Трохи шпрехав на німецькій,
Читав російську з словником,
Порядки вивчив всі «совецькі».
Тим ошасливив агропром.
Уже в начальственнім картузі
Ночей не спав, як метроном,
ГоСи успішно склав у ВУЗі,
Одержав вищий вже диплом.
В одній системі віддубасив
Тридцятьчотири із верхом,

Спочатку в дірки усі лазив,
Лиш потім став керівником.
Українець – по анкеті,
А чи хрещений, промовчав,
Пив небагато на банкетах,
Прав у начальства не качав.
По всіх щаблях драбину вершив,
Доки заступником став першим
Облсільгосптехніки й ПОСТАЧУ,
Рішав успішно всі задачі.
Як агропром уже розпався,
Авторитет Іван вже мав,
Тож в екологію подався
І добре справу цю пізнав.
За кримінал не притягався,
Рідних не має за бугром, –
Це під присягою зізнався
Й писав з замисленим чолом.
Охороняє він природу,
Тварин, водойми і ліси
Для українського народу
І дивовижний світ краси.
Зима чи літо, морок ночі,
Весняна повінь, грим гримить, –
У рейд збирається охоче
Рідну природу боронить.
Тому бажаємо тобі
Того, що хочеш ти собі.
Щоб був здоровий, довго жив
І ще державі послужив.

Частина друга

І хоч щаслива в тебе доля,
Що тебе терпить твоя Оля,
Не будь ти несусвітнім «жмотом»,
Хоч гаманця збиваєш з потом.
Звози Олю й не в Каріби, –
Хоч туди, де ловиш рибу
Відпочине вона хай,
А ти й там її кохай.
І хоч ти фермер не ледачий,
Господарюй зовсім інакше:
Впроваджуй техніку новітню
І технології всесвітні.
Курчат собаці не давай,
Краще кістки гризуть хай,
Горбаться менше ти в городі,
Впровадь в саду нові породи.
Налягай на виноград
І вино ти будеш рад,
А краще ще вози дружину
По гриби і по ожину.
Маринуйте, закривайте,
Від турбот відпочивайте.

Частина третя

І ще окремо про природу:
Знаю, любиш дуже воду,
А ще краще не в воді,
А на твоїй сковороді.
Тож карася лови на кашу,
На черв'яка або мастирку.

Будеш в сметані їх лупашить,
Якщо в садку не буде дірки.
Купи гумові штани,
То не браконьєрські причандалля,
Ставок замутиш, і лини
Попадуть в твою їдальню.
І щоб, як люди, так і ти:
Закупи блешні і мормишки,
На зиму, щоб купив унти,
І вивчай рибацькі книжки.
А щоб над лункою не спав,
По вечорах, щоб не грішив.
А як рибин в когось дістав,
То не дури товаришів,
Що сорок пельок вже пробив,
Півпуда риби наловив.
Брехні завжди є теж межа,
Бо ти спіймав лише йоржа.
Тож, як видаєш свої приколи,
Не перебільшуй їх ніколи.
Нам імпонує простота, –
Твое: «Какая красота!..».
З тобою думка в нас одна:
В третій гост жінок вітати,
Тож чоловіків я прошу встати,
Хильнемо за них вина,
А жінки сидячи й до дна!
Та і двадцятий за них вмажемо,
Але не стоячи, бо вже поляжемо!

02.11.2003 р.

**Володимиру Сагачку – 50 років,
начальнику Борзнянської екологічної
інспекції**

Достойна справа чоловіка
Охоронять природу краю.
І це він робить четверть віку
Та і в подальшому бажає.

Йому співали солов'ї,
Ту пісню пив із молоком,
Бо ж народився у сім'ї,
Де робив батько лісником.

А ліс же поряд, біля хати,
Шумів заклично й таємниче,
Водила сина туди мати,
Куди трава зелена кличе.

І він ізмалку закохався
У ліс, село Галайбино,
Тому ще з малих літ затявся:
Лісничим буду все одно.

І сталось так, як і намислив,
Тепер природа – рідний дім.
І ліс в зеленому намисті,
І він, лісник, господар в нім.

Отож живи, працєю на славу,
Твори добро, міцни свій рід,
Кріпи Борзнянщину й державу
І тим залишиш добрий слід.

А ще бажаємо ми, друже,
Будь і далі не байдужий,
І чарівний світ краси
Своїм внукам донеси.

Навчиш любити поле й ліс,
Річки, озера, рідний край
І те, що в серці сам проніс,
Ти їм з любов'ю передай.

Живи потужно, радій світу,
А ми даруємо шану й квіти.
І хай в життя твоєї алеї
Будуть ще кращі ювілеї.

Грудень 2003 р.

***Андрію Лободі, свату –
60 років***

Ювілей у Лободи,
Він чоловік ще хоч куди,
Як новісінький долар
60-річний ювіляр.

У Пермській області родився,
У Росії, в час війни,
Тому у світі загубився,
Знайшовсь в Клайпеді восени.

Зростав і бігав голяком
Лиш у сорочці, без штанів,
Тому й не став там литв'яком
Серед Клайпедівських панів.

Також не пас малим курчат,
Їх в дитбудинку не було,
Зате ганяти став дівчат,
Аж піт капав на чоло.

В дитбудинку кінчив школу
Та й попав у ФеЗеУ,
Не встиг оглянутись довкола,
Здобув професію нову.

В повоєнні уже роки
Попав в Чернігів – у війська,
Послужив там без мороки,
Поїв солдатського пайка.

А коли вже відслужився,
Зостався в місті на Десні,
Де до «камвольного» прибився,
Бродив у парках навесні.

І там, надибавши Христину,
Він сподобався їй
Кучерявий Андрій,
А сьогодні вже лисий Андрюша.

Віддубасили весілля
На ті копійки, що знайшли,
Зібравши другарів застілля,
А потім спати полягли.

Та й зробили там синочка,
Його Валерій нарекли,
Спромоглися ще й на дочку,
Щоб в нього сльози не текли.

Та скрізь потрібний токар класний,
А тут відкрився новий ЗАЗ,
Де влаштувався він прекрасно,
Одержавши квартиру враз.

Тут діти дружно підростали,
Гарненько вчилися і служили
І діду внуків наклепали,
Бо без них, то щоб робили.

Роман, Іван та ще Дмитро
У діда тягнуть з гаманця,
Цукерки просять і ситро
Або ж іграшку без кінця.

Крутись бабуся і дідусь,
Збирайте гривні і валюту,
Це ж для внуків – не комусь,
Щоб їм жилося трохи круто.

Ловіть линів і окунів,
Ростіть і овочі на дачі,
Для себе, не для панів,
Бо ви є справжні, не ледачі.

За це спасибі скажуть вам
Дочка, невістка і онуки,
Бо ж зятям та і синам
Не доходять, бува, руки.

А ще на кожну красну дату,
На вихідний чи ювілей
Хай стіл ваш буде всім багатий
І не скупись, а всім налий.

Сват, не скисай, не вішай носа
Як у житті бува не так,
Як дощ відсіюються курйози,
І буде сонця добрий знак.

Отож живи, радій буденню,
І свата завжди в хату жди.
Сприйми як є ти сьогодні
І вже ніколи не тужи.

Подбай про жінку, всю родину.
І хоч це справа не проста,
Радіти вмій, прощай провини
І будеш жити літ до ста.

Жовтень 2001 р.

***Миколі Митяю,
начальнику держуправління екології –
60 років***

Частина перша

В Щербашенцях у Горпини
Та Івана Митяя
Народилася дитина
І прокричала своє Я.

Бо ж родився це Близнюк
Непосида й балаболка,
Вертихвіст, башибузук
То й нарекли його Миколка.

По селу ганяв курчат
І довгенько бігав голий,
Доки любити став дівчат,
А вже тоді пішов до школи.

Пролетіло років сім
І не пройшло, а проскакало.
Він натуркав вуха всім
І подався на нову справу.

Аж у Боярку подався
(сільгосптехнікум там був),
Чотири роки отирався,
Доки професію здобув.

І як молодший агроном
В область Рівного заїхав,
Але простукав метроном
Про нову життєву віху.

І призвала вже держава,
Щоб обов'язок почесний
У морських військових лавах
Відслужив до стуку чесно.

Півдесятка потім літ
В академії сільгосп
Витирав із лоба піт,
А затим попав в колгосп.

А раз був він не дурний,
То у Борзнянському районі
Знов агроном. Вже головний,
На видноті, як на долоні.

Заслужив в людей пошану,
Держава ордена дала,
Перший орден «Знак Пошани»
За відновлення села.

Село те – Озеро Хороше,
Справді гарне – не слова.
А працювати добре можеш –
І вже колгоспний голова.

Робив не так, щоб аби з рук,
Ростив цукристі буряки,
Став кандидатом тут наук,
Це оцінили земляки.

Працював він добре й далі,
А не просто їв і пив.
Ще одержав дві медалі,
Другий орден заслужив.

Рівно тридцять дев'ять років
Заробляв авторитет,
Поступово крок за кроком
Малював він свій портрет.

Частина друга

За тим поїхало, погнало:
Посади вищі, керівні
І неприємностей немало
У дні буденні й вихідні.
Така робота – вища школа
Для працюючих і настирних,

Пізнав закони, ферми, поле,
Медичних справ, шкільних, спортивних.

Тоді й губернія признала:
Потрібен інший вже масштаб
Та в обком партії позвала
– головний на той час штаб.

Та неспокійна його вдача,
А душа ніжна, справедлива,
Накерувавшись там добряче,
Згадала інше, особливе.

Згадала зорі і світанки,
Прозору річку, темний ліс,
Спів солов'я весні щоранку,
Що все життя в душі проніс.

І попросився на природу,
Щоб боронить і відновлять,
Та українському народу
Здоровше жить, відпочивать.

Створивши міцний колектив
Із одnodумців, вірних друзів,
Він тряс хапуг і колотив
Всіх браконьєрів по заслuzі.

Але змінився в житті акцент
Та й досвід треба передати,
Отож сьогодні він доцент,
Тому що знає, як навчати.

Частина третя

Ось так живе наш ювіляр,
Завжди по вуха в різних справах,
Такий його природний дар:
Піклуйсь про себе і державу.

Не всі розкрив ще таємниці:
Його уміння чарувати –
Лиш п'ять хвилин для молодиці,
За десять никнуть і дівчата.

Солодке любить до нестями,
Банани трощить, мармелад,
Цукерки різні, торт шарами
І п'є гарячий шоколад.

А рибу ловить не в воді,
Бо в холод з носа капа,
А у своїй сковороді, –
Лина, ляща чи кляпа.

Іграшки любить, як дитина
Чи то приймач, чи телефон,
Хоч авторучка, хоч машина
Або старинний патефон.

Як тільки взяв із магазину,
То все до голки розбере,
І крутить, вертить без упину,
Доки іграшка не помре.

І музцентрів двадцять п'ять
За життя він поміняв,
Трішки покрутить, хвилин п'ять,
Більш сучасно, щоб звучав.

А які плете корзини
Із червоної лози
Для грибів чи картоплини
Або носити тормозки.

Щороку їздить в Трускавець
Цілющу воду пити,
Щоб народити камінець
І трішки відпочити.

Танцює лихо і завзято
І вальс, і танго, й гопака,
Якщо навкруг його дівчата,
Каміння з нирок повтіка.

Проте, не завжди хоровод,
До всього в нього міра:
Свого чекає вже город,
І справдиться довіра.

Раундапом травоне
Весь пирій і бур'яни.
І урожай вже не мине, —
Його одержить восени.

Точити лясни теж мастак,
Якщо його хто слуха,
То заворожить тебе так,
Що ти розвісиш вуха.

І все це терпить «тьотя Надя»
Подруга вірна все життя,
Не вірить у його якісь там вади
Й тому не буде вороття.

Такого діда люблять внуки,
Син, дочка і любить зять,
Не терплять довгої розлуки,
Всі хочуть щось у нього взять.

А взяти є що: честь і розум,
Його порядність, вірність, щедрість.
І всі радіють його розам,
І настановам, – за відвертість.

Тож я бажаю ювіляру
Ще багато в серці жару,
Щоб був здоровий, довго жив,
Бо цього він заслужив!

Травень 2001 р.

***Світлані Цакун,
інспектору екологічної експертизи – 40 років***

Де цемент кандибить небо,
У сім'ї Москалюка
Без ускладнень, так як треба
Народили малюка.

А ще точніше, то малючку,
Дотепер за сорок років,
І та малючка, добра штучка
Задавала всім мороки.

Бо ж гороскоп її левиця,
І цим сказано нам все,
І у житті вона цариця
І все життя це пронесе.

Не давала хлопцям спуску
Ще до школи, навкруги,
Їх лигала на мотузку,
А ті платили їй борги.

А нарекли її Світлана,
Щоб у житті завжди світило
І не була щоб безталанна,
А було так, як захотіла.

А у школі в Здолбуніві
Теж рішучою була,
Все учила старе й нове,
У ВУЗ по конкурсу пройшла.

А провчившись там два роки,
Також добре, – без халтури
І без зайвої мороки
Підчепила собі Юру.

Коли вчилась ще у вузі,
В переддипломний пішла бій,
Заворушилось щось у пузі
І народився вже Андрій.

За два роки ще й Сергійко,
І на цьому ставить точку,

І хоч синочків уже двійко,
На наш погляд, треба й дочку.

І в цей вік іще не пізно,
Про це говорить медицина,
Але не спали щоб нарізно,
І ще народиться дівчина.

Але то справа особиста,
А від нас лиш побажання,
Бо ж Світлана норовиста
І її рішення останнє.

А взагалі живи розкуто,
Май задоволення щодня
І розривай життєві пута,
І випий чашу всю до дна.

Навчай синів, як жити краще,
Як краще брати крутизну,
І тоді справжнє щастя
Тебе не кине вже одну.

Провідуй свекра Цакуна,
Допомагай там у городі,
За це віддячить він сповна
І славу матимеш в народі.

А іще, прошу пардон,
Не забувай про закордон:
Чи про Каріби, чи Гаваї
Та їздь туди не на трамваї.

Свою машину заведи
За свої вічнії труди,
Вози синів і чоловіка,
Щоб пам'ятали це до віку.

Скрути у вузол свою волю
І кинь смалити цигарки,
Ти цим покращиш свою долю
Та зекономиш копійки.

Склади в скарбничку, купиш дачу,
В Жавинці раджу, біля річки.
Улітку там завжди добраче,
А на зиму зробиш пічку.

Мужчини зловлять карасів
Взимку шуку, густеру,
Хай будуть замість івасів,
Бо це нам більше по нутру.

Отож живи і не тужи,
Не вір ніяким чудесам.
Собі і всім ти докажи,
Що щастя творить кожен сам.

Живи собі і всім на втіху,
Та не робу нікому лиха,
А жила щоб і жила
Та здоровою була !

Серпень 2001 р.

**Володимиру Леденку,
начальнику Городнянської екоінспекції – 50 років**

Знаменитий Гірськ на Снові:
Там від Миколи і Любові
Усьому миру і народу
Явивсь на світ синок Володя.

Як і всі в сім'ї Леденка
Народився не маленький,
А з роками кремезнів
Через те, що добре їв.

Ріс невіглас, забіяка
Завжди там, де якась «драка»,
Був грозою для садів –
Там ватаги він водив.

Змалку він любив природу,
Їв все свіже із городу,
М'ясне смажив із кошари, –
Ось й подався в ветеринари.

Жив в Острі якись там дні,
Варив юшку на вогні
І відтоді рибу свіжу
Він вважав за добру їжу.

Виріс аж у два аршини
Ледь залазить у машину.
А час до армії прийшов,
І військкомат його знайшов.

Там судили і рядили,
Доки фах йому змудрили:
– Його з шанця буде видно,
А на кухню, – не солідно.

Якщо в танк – то він не влізе,
І на пузі не пролізе,
І верти хоч сяк і так
Важкуватий і в літак.

І тоді він залюбки
Напросився в моряки,
Зростом він усім на подив,
Тож у флот його, під воду.

Записали його в штат
На Балтійське – у Кронштадт.
Там добраче він служив,
За ветпунктом не тужив.

А ще йому там пощастило
Знайшов він друга – здоровила,
А це був земляк Стеценко
Тоді й тепер він не маленький.

Був штиль на морі чи штормило,
Чи буря – аж в очах темніло,
Їх виручала морська дружба,
І так пройшла армійська служба.

Після армії й навчання
Врешті здійснилося бажання
І подався в Яготин,
Де лікує всіх тварин.

А вже ж кращі свої дні
Він живе у Городні.
Тут він в егері пішов,
Згадав друга і знайшов.

Хоч і відбулась армійська служба,
Та навіки з другом дружба:
Один в одного бувають,
Як нап'ються, то співають.

Про дівчат або про море,
Про Полісся і про гори.
Бережуть вони природу
Українському народу.

Потанцювати теж мастак
Матроський танець чи гопак,
А тоді, як схопить діву,
Його танці просто диво.

Ще така в Леденка вдача,
Відчайдуха він добрячий:
Чи в лісах, чи на озерах
Пре як танк на браконьєра.

А взагалі Володя добрий,
Співчутливий і хоробрий
І він не просто їв і жив,
Орден «за мужність» заслужив.

Ламав він кригу тілом власним
І добився за нещасним,
В очах у хлопця бачив жах
– В студінь пішов в одних трусах.

І рятував йому життя,
Щоб не пішов у небуття,
Тоді не думав він про себе,
Творить добро – душі потреба.

А ще шанує він кордони
Від порушників закону:
Бруд не йшов щоб у державу,
Він створив екозаставу.

Зібрав добрячих козаків
І їх премудростям навчив,
Як контроль чіткий робити,
Добру юшку як зварити.

Різних справ в нього й турбот
І ідей теж повен рот,
Він їх постійно видає
Тож роботи всім їм є.

А ще для нього дуже рідні
Всі об'єкти заповідні.
Їх пам'ятає у всі дні
Екоінспектор з Городні.

Тож у славний ювілей
Ти всім чарочку налий.
Слово скажем, вип'ємо,
Про життя твоє розповімо.

Живи, люби, радій, надійся,
Творить завжди добро не бійся,
Настирним будь, якщо для справи
І для людей, і для держави.

Травень 2000 р.

***А. І. Ткаченку
з нагоди 60-річчя,
капітан катера держуправління екології, завгосп***

Наш шановний капітан
Бороздив і океан,
В океани і моря
Викидав він якоря.

І не плавав, а ходив,
Коли воду бороздив,
Бо ж субмарина любить дно,
А на верх пливе гі...

Ткаченко мічман був добрячий,
Добру душу мав і вдачу,
Він з матросами дружив
І добру славу заслужив.

Потім був він водолаз,
Врятував життя не раз
Потерпілим і хвалькам,
Навіть випившим панам.

Полюбив він і наш катер –
Бороздив Десни фарватер,
На аналіз воду брав,
Красу ріки охороняв.

Та не море це, а річка.
І з'явилась в нього звичка
Куштувати рибу прісну,
І на річці стало тісно.

Вдень ходив, а вночі плавав
І сітки таємно ставив.
Та й зробився відтепер
Чи капітан, чи браконьєр.

Та про це окрема мова.
Головне, щоб був здоровий,
Хоч не ходить вже й не плава,
Робить добре іншу справу.

Пересів вже на «Москвич»,
Щоб заробити могорич.
Возить мило і папір,
Й інструменту цілий двір.

Кропітку завгоспа справу
Для колективу і держави
Робить справно і любовно,
Хоч і мудрий він чиновник.

Гумку дав, а дві запише,
Актом вже чотири спише,
Так іде йому навар
На горілку чи узвар.

Пити сам не має звички
Там, де сидить як в рукавичці,
А закусити – сало й кілька,
Якщо спікалась десь горілка.

Звичайно, сказане – це жарти
Та Анатолій цього вартий,
Хай живе довго і щасливо
І це буде справедливо.

Любив щоб рибу у воді
І на своїй сковороді.
І негараздам всім на зло,
Щоб йому завжди везло.

Березень 2000 р.

***Віктору Степановичу Потапову – 50 років,
водій Деснянського райвиконкому,
директор підприємства***

П'ятдесят пройшло вже років,
Як кріпесенький нівроку
У Потапова Степана
Син родився вранці-рано.

І рішила так сім'я –
Дали Віктора ім'я.
Переможець – так трактують
І про це не пожалкують.

Зростав швидко, напрочуд,
Не робив якихсь причуд,
Пас козу, глядів курчат,
Гулі-гуси і качат.

А тоді пішов до школи
І перестав ходити голий.
Вдів штанину і картуз,
Бо вже виріс карапуз.

В школі він знання здобув,
Затим професію набув,

Бо ж навчивсь водить машину
Та й знайшов собі дружину.

До Чернігова забився,
Возити Савченка згодився,
Як Деснянського зампреда,
Хоч і робив тоді у ЖЕДі.

А як став другий зампред,
Дав квартиру тобі ЖЕД,
Я ж тебе послав у ВУЗ, –
Став лісоводом карапуз.

Потім, ще була турбота,
Щоб Іжевський дав роботу,
А згодом Райчинець пригрів,
Як до нього ти забрів.

Роботяга ти добрячий
Тому і маєш дім і дачу.
Дочок вивчив, жінку любиш,
Їх пестуєш і голубиш.

Тим же платять і тобі,
Тож порадій і сам собі,
Бо сьогодні ти вже пан,
Жаль, не бачить це Степан.

Пан, трудяга, керівник,
А не «білий воротник».
Тебе шанує колектив,
Той, що сам ти сколотив.

Заробив собі машину,
Возиш дочок і дружину
В ліси Брянські по брусницю,
В свої ближні – по суніці.

Щоб відпочити від роботи,
Вполювать тобі охота
Вепра, качку чи козулю,
Тому й маєш дріб і кулі.

Тож сьогодні в ювілей
Чарупини нам налий,
Вип'ємо ми і ти хильни,
Все минуле спом'яни.

І заглянь у майбуття,
Як прожити все життя,
Добрий слід землі лишити,
А не просто їсти, пити.

А ми з тобою потостуєм,
Поспіваєм, пожартуєм,
Побажаєм тобі вдачі
І в роботі, і на дачі.

І в сім'ї, і в колективі,
І щоб донечки вродливі
Мали добрих чоловіків,
А ті любили їх довіку.

Внуків мав щоб цілу чоту,
І привчав їх до роботи,

Непогано мати внучку,
Щоб купляти їй каблучки.

Щоб ти й далі любив ліс,
Гроші мав щоб, хай їм біс,
А ще бажаю, ювіляре,
Не минали щоб доляри.

Щоб нелегкі мани-мани
Понабивали всі кармани,
Нерухомість щоб була,
А жінка справу завела.

Так живи і не тужи,
І здоров'я бережи.
Злови у ріці сазана,
Вполной у лісі кабана.

Щоб і риба, і ковбаси
Були завжди у запасі,
Їж їх сам і нас вгощай,
А за нахабство вибачай.

Але я, прошу пардон,
Не порушив, щоб закон.
Тоді буде не до сала
І кістка в горлі не застряла.

А ще таке сім'ї роби:
Закладай у погребі
І картоплю, і грибочки,
Огірки соли у бочках.

А із фруктів, що дав сад,
Джем, варення, мармелад
Ти у банки консервуй
Та із часом їм смакуй.

А раз став уже крутим,
Полюби не тільки Крим,
Не відмовся від Гавай
І частіше там бувай.

Це для тебе саме раз,
Не забути мій наказ,
Хоч ювілей уже пройшов,
Та наказ тебе знайшов.

Від життя май насолоду,
Плекай честь для свого роду,
Живи довго і щасливо
І це буде справедливо.

Червень 2000 р.

***Михайлу Синявському –
50 років,
водію держуправління екології***

Вже пройшло років півста,
Як з'явився неспроста
На світ білий у Бігачі
Рано вранці, чи вночі

Де над Снов'ю, в глушині
Загубилося село,
У капусті в вихідні.
А важив він – за три кіло.

Його Михайлом нарекли
Цицьку в рот йому втовкли,
Щоб смоктав її і ріс
Та щоб радість їм приніс.

Так і ріс цей карапуз
Ні про що не дув у вус.
Вперше вдівшись у штанину,
А за плечі взяв торбину.

В ній носив книжки й окрайця
І брехав, що він від зайця,
Після школи біг на річку
Так і закінчив восьмирічку.

Як здавна велось в народі,
Заглядав в чужі городи
І не крав, а просто брав
Для їди, а не забав.

Від роботи не втікав,
Їв усе, що Бог послав,
Став хлоп'яга кремезний
І трепло – не мовчазний.

А ще у черзі пас корів
І сільських дівчат дурив,
Доки в місто захотів
Та в Чернігів залетів.

Тут учився в ПТУ
На професію нову:
А коли вже муляр став, –

Час до армії настав.
І він від неї не ховався –
Торбу в руки і подався.

В артилерії служив
І за минулим не тужив,
І хоч не став він генералом,
Та не їв же кашу даром.

Біля гармати потрудився,
До єфрейтора добився,
Чин не дуже вже високий
Та дістався без мороки.

Після дембелю – в «гражданку»
І Миша став крутить баранку.
Кілометрів намотав,
Та «заслуженим» не став.

Бо ж нема звання такого,
Хоч об'їздив всі дороги,
А на перший клас спромігся
І від аварій уберігся.

То ж крути її, крути,
Хай беруть її чорти,
Бо ж до пенсії не скоро,
Ще об'їздиш доли й гори.

Охороняй рідну природу
Українському народу
Від браконьєрів і хапуг,
Казнокрадів та злодюг.

А ще рости в селі свиню,
Щоб збагатити меню,
Помагай козу держати,
Щоб було чим запивати.

А ще вирощуй індокачки,
Тоді не матимеш болячки,
Бо ж буде в тебе з Бігача
Закусон для чачи-ча.

З кумом їздить у село,
Щоб було там весело.
Косить сіно, рубайте дрова
Чи за столом ведить розмову.

Зловіть у Снові сазана,
Заколить ще й кабана,
Щоб і сала, і ковбас
Було завжди про запас.

Огірочки і гриби
Закладайте в погребі,
Молоко несить в комору,
Фруктів також цілі гори.

Ось тоді усім на зло
Буде так, щоб вам везло,
Або ж нікчемної зарплати
Ледве стане на квартплату.

Як намахешся добряче,
Приїжджай тоді на дачу,
Відпочинеш, полежиш
І сусідів оббіжиш.

Сам хильнеш, комусь наллеш,
Друзів жінки там збереш,
Поспіваєте на славу
Про життя і про державу.

Потім знову на роботу,
Є завжди і тут турботи,
А якщо ти день змарнуєш,
Ось таке тоді почувеш:

«Гей, Мишаня, твою матю,
Нам город пора копати,
А ти дудлиш самогон,
Щоб дух вийшов з тебе вон», –

З пересердя мовить Галя,
Щоб не пив Мишаня далі,
А город скоріш садив,
Рибки в річці наловив.

Тож вона від всього серця
Задавала йому перцю.
І їй від серця відлягало,
І Мишані помагало.

Тож город він засадив,
В річці рибки наловив
Та зварив смачненьку юшку
З грибів, риби та петрушки.

А тоді вже наливають,
Як нап'ються, то співають,
А затим земна любов
Зігріває їхню кров.

А взагалі, наш ювіляре,
Ти не жив на світі даром,
Бо ж людей завжди любив
І добро для них робив.

А добро ми пам'ятаємо,
З днем народження вітаємо
І бажаємо ми, друже,
Щоб міцний ти був і дужий.

Щоб було все в тебе в хаті,
Щоб куми були багаті
І щоб ви дружно вік жили
Та здоровими були.

Пий, як схочеш, але в міру
В жінки матимеш довіру,
Обробляйте добре дачу
Бо ти, знаю, не ледачий.

Щоб українських червінців
Було повно, аж по вінця,
Щоб долар тебе любив,
Щоб кармани ним набив.

Але суть зовсім не в грошах
Життя буде теж хорошим,
Якщо друзі в тебе будуть
І довіку не забудуть.

Тож живи собі на втіху,
Не роби нікому лиха.
Ось так живи і не тужи
І свій імідж бережи.

Липень 2000 р.

**Ганні Сергієнко,
кумі – 60 років**

Знаменита в нас подія,
А відтак, душа радіє:
В залі цім зібрались ми
На ювілеї у куми.

Вона іще молодцювата,
Неначе дівка непочата,
Хоч має досвід від життя,
Нема якому вороття.

Якушко Галя – в комсомолі,
Директор добрий – в третій школі,
Сьогодні – Ганна Сергієнко
І це вже сталося давненько.

Проте не даром ти жила:
Частину серця віддала
Для тих, кого навчала
До повноліття від начала.

І хто навчатися хотів,
Сьогодні високо злетів,
Але тебе завжди шанують
І за добро твоє цінують.

А тепер моє завдання
Передати побажання:
Щоб ти ніколи не скучала,
Вже своїх внуків щоб навчала.

Щоб заповітні твої мрії
Перелилися у надії,
Які дарують тільки щастя
Й тебе боронять від напасті.

А ще хай збудеться, кума,
Все те, що хочеш ти сама,
Життя і далі щоб вдалося
І щоб бажалось і моглося.

Щоб дні були ясні й високі
І ти у них веселоока,
Для мене вічно молода,
Немов весни дзвінка вода.

Січень 1999 р.

Віталію Косих —
меру – 50 років

Побажаю тобі, друже,
Щоб міцний ти був і дужий,
Щоби вистачило ще духу
Перебороти цю розруху.

І щоб носа ти не дер,
А був завжди чесний мер:
Знав, що діється в столиці,
В ріднім місті і в світлиці.

На проблемах міста знався,
Про людей щоб піклувався,
Щоб у них водились гроші,
Хоч не будеш всім хороший.

Для одних інфраструктура,
Іншим же – номенклатура,
Для одних потрібна баня,
Іншим – в казино змагання.

Тим Макдональдс дуже треба,
Іншим в хлібі є потреба,
Кому в Канари – за кордон,
Інші жлуклять самогон.

А між ними є розбрат –
Ось такий електорат.
Та щоб справи ішли добре –
Будь у рішеннях хоробрий
І стійкий, якщо на благо, –
Незахищеним увагу.

Тоді більшість за тобою
І народ стане горою.
Ти про це не забувай,
То ж, ювіляре, наливай!

Березень 1999 р.

***Володимиру Осипцю –
60 років***

Колись в Великих Осняках,
В передвоєнних ще роках
У Осипців синок родився
Та в Осняках і оселився.

Ганяв в калюжах босоніж
Майже до школи голяком,
А потім в школу в Сибіріж
І виріс кріпким юнаком.

Тому й служить попав на море
І дослуживсь до старшини,
Клепав характер на просторах
Серед «безбережної волни».

А після моря було поле,
Був бурмайстром степовим
І знов долав земні простори,
Але тепер не стройовим.

А потім – в Рівно – водний ВУЗ
Здолав колишній карапуз.
Хоч поступав туди заочно,
А закінчив уже нарочним.

За тим засів ти у «Водгоспі»,
Хоч працювати там не просто.
Неначе й люблять там природу,
Проте не завжди цінять воду.

Де обсушили болота,
Там біота вже не та.
Та й каналів ще нарили,
Русла малих річок спрямили.

І щоб не бути винуватим,
Устиг ти звідти наживати,
Та став начальником уже,
Який водойми береже.

І як в порядних всіх людей
В тебе нагрянув ювілей,
Та не вершина це в житті,
Бо все у тебе в майбутті.

Бо ще потрібен ти всім нам,
Річкам, лісам і долинам,
Це врахували у держслужбі
І вік продовжили по службі.

Щоб ти і далі плуга пер
І від цього ніс не дер,
А ми підтримаєм тебе,
Бо ж сильні, – дружно хто гребе.

Тож побажаємо тобі, друже,
Щоб міцний ти був і дужий,
І щоб провідував синочка,
А у тебе бували дочки.

Ще побажаємо ми хором
Не палив щоб тебе сором

За те, що діяв і робив,
Бо ж ти людей завжди любив.

Так, щоб їлось і пилося,
І хотілось, і моглось.
Живи довго і щасливо
І це буде справедливо.

Червень 1999 р.

***Аркадію Шелесту – 60 років,
генеральному директору об'єднання
по випуску продовольчих товарів***

Шістдесят не кругла дата
І для Аркаши слабувата,
Тому живи до іменин,
Коли буде сто один.
Живи добре і щасливо,
Веди справи справедливо,
І у будь-яку погоду
Прогоуляйся на природу.
Це зміцнить і душу, й тіло.
Творить добро завжди кортіло
Чи домашнє, чи державне,
І робити його справно.

Ще бажаю, любий друже,
Щоб міцний ти був і дужий,
Щоб чоловіча твоя міць
Привертала молодиць,
Щоб на ходу підметки рвав
Та тільки рідну цілував.
А ще гроші щоб водились,
Щоб дружина не сварилась,

Внуки щоб тебе любили
І добро тобі робили.

Пам'ятай про юнь буремну,
Бо прожив ти недаремно,
А робив же добрі справи
Для людей і для держави.

Розпочав ще в комсомолі
Будувати кращу долю,
І не твоя тепер вина,
Що усе те – далина.

Вірю я: ти гартувався,
Важко буде – потримайся.
Впертий був ти увесь час
Й ніколи задніх ти не пас,
Тож попрацюєш ще на славу
І на себе, й на державу.

Листопад 1999 р.

***Олександр Бельському,
начальнику облкомунгоспу – 50 років***

Не виникає в нас сумління,
Що комунальне управління
Очолив добрий фахівець,
Щоб не настав добру кінець.

Щоб було світло і тепло,
А ще з кранів не текло
І не мокріли наші стелі,
Тоді всім радість у оселі.

А ще бажаємо тобі,
Щоб переміг ти в боротьбі
Із грошей вічною нестачею,
А тратив з повною віддачею.

Щоб ти призвав усіх зануд
Не скидати в річки бруд
І в повітря менш диміти,
І для природи щось робити.

Щоб у селах і у місті
Все довкілля було чистим.
Ходи по рибу чи гриби,
Але природу не губи.

Задрісникам всім на зло,
Щоб тобі завжди везло
І щоб тягав ти окунів,
Судаків, лящів, линів.

Чи на узліссі, чи на лузі,
Щоб були поруч вірні друзі,
Щоб куштували смачну юшку
Чи дику качку, зайця тушку.

А взагалі щоб без мороки
Ти прожив ще довгі роки
І народу послужив,
Його довір'ям дорожив.

Листопад 1998 р.

**Михайлу Ткаченку,
помічнику першого секретаря обкому
КПРС – 60 років**

Об'єднала всіх нас доля
Зовсім юних в комсомолі,
Хоч пройшло часу немало, –
Старість дома не застала.

Ви погляньте на Ткаченка:
Ще міцний він козаченько,
Нас премило зустрічає
І ювілей свій відмічає.

На коні був відділ ОРГ,
Бо добрячий був заворг,
Кадри все тоді рішали,
Що робити: добре знали.

Головний був «Каменяр»,
Бо природний в тебе дар
Добро сіять довкіл себе,
Згуртувати, якщо треба.

Носа ти у нас не дер,
А постійно плуга пер,
На роботі ти горів
І вів нас «каменярів».

Гнав вперед ти паровоз,
На поля возив «навоз»,
Для чого аеросани
Загружали на світанні.

Та на ланки молодіжні
Хлопці й дівки незаміжні
Розкидали під врожай,
Бо потрібен був нам вкрай.

Та й пудові щоб надої
У доярки молодої
Занести в щоденний звіт,
Її направити на зліт.

А ще вожатих молоденьких
Семинарив помаленьку,
Або в «Смені» чи в «Тітова»
Лиш би тема завжди нова.

Все ти знав про наш футбол,
Хто й кому засуне гол,
Та зробив із цього касу,
Позичав грошей із запасу.

Тож бажаємо ми хором
Не палив щоб тебе сором
За те, що діяв і любив,
Щоб і далі так робив.

Щоб завжди була удача
І в квартирі, і на дачі,
Або у лісі чи городі,
В самоті чи при народі.

Лови рибу не в воді,
А в своїй сковороді,

Щоб муравейські карасі
Були замість «Івасі»,
А як тушковані у піщі,
То ще кращі ніж на річці.

Щоб бував ти на природі,
Сіяв квіти ти в городі,
Полювання люби тихе
І роби його для втіхи.

Та й закладай у погребі
І опеньки, і гриби,
І картоплю, й помідори,
А м'ясне – то до комори.

Винні бочки до підвалу,
Самогон хай де попало:
В гаражі чи на «фазенді»,
А в квартирі нехай «бренді».

Пий у міру, по охоті
І то.., якщо не на роботі,
І щоб таємні твої мрії
Відбулися як події

Ті, що звершать всі надії.
Тож живи собі на втіху,
Не роби нікому лиха,
Живи довго і щасливо
І це буде справедливо.

Квітень 1998 р.

***Миколі Савості,
директору друкарні МВД – 60 років***

Нам відомо, що не просто
Розпізнати до дна Савосту,
Але те, що розкажу,
Завіряю – не брешу.

А прийшлося мені й Миколі
Працювати в комсомолі:
Він у Мені працював,
А я в обкомі був зам. зав.

Тож ще зовсім у юні роки
Він пізнав життя уроки,
Їх молодим передавав,
Хоч сам ще шишки набивав.

Так, філософське Канта вчення
Він приміряв до сьогодення,
Економічні догми Гука
Для нього милая наука.

По Марксу шпребав по-німецьки.
Ось такий він молодецький.
Будував свою кар'єру
В Білий дім від піонера.

Звітувати про село на бюро обкому
Не позаздриш ні собі, нікому другому.
А Микола спозаранку
Звітував за юні ланки.

І так детально звітував,
Що аж піт його пробрав:
Панчоку витяг споквола
І витер піт з свого чола.

Стався в нього зубів скрегіт,
А на бюро зайшовся регіт,
Всіх колег – членів бюро
І це від бурі вберегло.

А як «чулок» попав в карман,
Відав лише бусурман –
Юра Шпунт із Городні,
Я пам'ятаю про ці дні.

Був і на з'їзді у Москві,
Про це і свідки ще живі.
Він космонавта частував
І до готелю ледь попав.

Колись придбав собі для втіхи
Модель машини він від ЗАЗа,
Але зазнав від нього лиха,
Тоді й продав він ту заразу.

А взагалі людина добра,
А щодо справи – вимоглива,
Обов'язкова і хоробра,
І до підлеглих справедлива.

Ти не мав ніколи пихи,
Не принижував насміхом.

Тож живи собі для втіхи
І хай минає тебе лихо,
Щастя вдихай на повні груди
І багато його буде!

Серпень 1998 р.

***Миколі Гнатовичу Семистроку –
начальнику управління кадрів
Міністерства екології – 50 років***

На хвості несла сорока
Вість від Колі Семистрока, –
В нього грянув ювілей,
Бо скінчився «Водолей».
І місяць «Риби» топче гать,
Тож готуйся наливать,
Накривай столи широкі,
Гуляй доки згубиш спокій.

Марс у тебе покровитель,
А тому ти довгожитель
І щоб Брюса віще слово
Відбулось обов'язково.
Не забув щоб рідну хату,
Де родила тебе мати,
В селі з назвою «Тополі»,
Де навкруги широке поле.
Народила там Дарина
Не одного, а два сина:
І Ванюха, і Микола
Позакінчували школу.
Та один махнув в столицю,

Там знайшов собі світлицю.
Другий там, де народився,
Із літами вкоренився.
Рідні тут, ти приїжджай
В Козелецький любий край
Там, де люди тебе знають,
З ранніх років поважають.
Ми ж здоров'я тобі зичим,
Щоб ювілей відмітив двічі,
П'ятдесят на п'ятдесят
Не сторонній – друг і брат.

Березень 1998 р.

***Олександр Пісковому,
начальнику «Чернігівводоканалу» –
60 років***

Відомо всім, що без води
І ні сюди, і ні туди.
Та в нас у місті вона є, –
Пісковий нам подає.

І зреагує він нехайно,
Якщо з водою вам не файно,
Якщо ж порушив ти ліміти,
Тоді не будеш із ним квити.

Тоді настигне тебе кара
Разів у п'ять, та два «навару».
Або ж відправить в арбітражний,
Якщо клієнт не дуже важний.

І так працює довгі роки,
Хоч день і ніч йому морока,
Не відрізняє свята й будні,
Турботи є і в липні, й в грудні.

Там каналізація прорветься
Або у яму п'яний впреться.
Бува, затопить все в підвалі,
Заб'є фонтан десь на бульварі.

А очисні як вийдуть з ладу,
Попробуй дати ти їм раду,
А ще й екологи припруться,
Де й протоколи в них беруться.

Деруть вигадані збитки,
Хоч які там в біса заробітки,
А ще потрібно годувати
Тих, що сидять у вищій хаті.

Отож крутись, Сашко, вирішуй,
Ніколи носа ти не вішай,
Колись, може, будеш у раю,
Здобувши славоньку своєю.

Бо не сидів ти, склавши руки,
Тому й набив вже добре руку,
І те вже добра заорука –
Маєш добрі й чесні руки.

Створив ти гарний колектив,
Собі ж здоров'я вкоротив.

За те, може, й ордена дадуть
Або ж по шиї накладуть.

Підстрой підношену машину
Та посади туди дружину,
Майни улітку аж на море,
У саме тепле і прозоре.

Добряче сил там наберись,
У колектив свій повернись
Та й запрягайся знов у плуга,
Бо це завжди твоя заслуга.

Збирай частіше коло друзів
Чи на узліссі, чи на лузі.
І хоч вони не рибаки,
Хильнути ж чарку мастаки.

Так жарте рибу, варіть юшку,
Не вбили качку, – в казан індичку,
А не спіймались карасі,
Не помрете й від ковбаси.

Тож бажаємо ми, друже,
Щоб ти міцний був і дужий,
Щоб життю завжди був радий,
Ось така тобі порада.

1997 р.

Сергію Павловичу Бойправу,
першому секретарю обкому комсомолу –
60 років

Якщо вже чару налили
І знак для тосту подали,
То я цим часом дорожу
І ювіляру все скажу:

Скажу, що вдячні ми йому
Ті, що були в ЛКСМУ,
Не просто члени, а ведучі,
А наша пам'ять не минуца.

Все, що було, тепер згадаємо,
Пісень наших заспіваємо,
А розпочну я із того
Випадку всім відомого:

Зізнайся нам, Сергій Бойправ,
Що був і ти не завжди прав,
Хоч відчував за сотню ярд,
Як ми ганяли у більярд.

Або ж наводив нам фурор,
Якщо пили ми «Проманзор»,
Бо те болгарськеє вино
Було на радість нам дано.

Не бачу в тому я вини,
Що без «ремньов» були штани,
На що і вказував нам ти,
Щоб не ходили, як чорти.

Щоб шнурували ми «ботинки»
І щоб краватки, як з картинки,
Бо нас любив, як кіт сальце,
Тепер ми дякуєм за це.

Коли ганяли у футбол,
Ти зараховував нам гол,
Якого нам занесла Ліда,
Теж не таїли ми обіди.

Бо поряд юшка вже кипить,
Як голову півню відкрутить
Та ще додати й грибів,
Від цього кожен з нас радів.

І була черга для тосту
Хоч це бува не зовсім просто.
Та ти був добрий тамада
І все лилося, як вода.

І у гуртожитку дівчат
Не дозволяв завжди стирчать,
Ти починав тоді бурчать,
Щоб нам діток не колисать.

Хоч сам ти теж дівчат любив
І все хороше їм робив.
І вони вдячні тобі теж,
Любов, вона не має меж.

Але якщо робити діло,
То ми день і ніч сиділи,
Щоб пленум склався якнайкраще,
Бо ми в роботі не ледаці.

Ніхто не ждав собі наряду,
Як готували ми нараду
Чи конференцію мудрили,
То вельми дружно всі робили.

Були і ми на видноколах:
Стрічали молодь рано в полі
Або на фермі, за станком,
А чи у клубі – вечірком.

По молодечому завзято
Несли пісні і в клуб, і в хату,
І юнь з собою ми вели,
Вони – орлята, ми – орли.

Пам'ятаеш, ювіляр,
Так було. І в серці жар
Не розтратили тоді,
Хоч вже давно не молоді.

Отож про нас не забувай,
Хай щастя плеться через край.
Ти був і будь із колективом,
Разом ми надійна сила!

1998 рік

**Михайлу Пінському,
завідділом охорони водних ресурсів – 50 років**

Щоб було в тебе, ювіляре,
І в житті, і в серці жару,
Щоб дні лічив і роки
Від нуля – і без мороки.

Зберігав як чисту воду
Вірність рідному народу
І робив це залюбки
Не на день, а на віки.

Друзів, щоб було багато
І достатків повна хата.
Не ржавіла щоб машина
Та любила щоб дружина.

Щоб не знаходив місця сум,
А робота йшла на ум.
І колектив, яким керує
Хай і далі він гуртує.

Пінський, хоч не Ломоносов,
Та ніколи не був «з носом»
У ділах і походеньках
Надто вже до молоденьких.

Бо на нього «слабий пол»
Діє як військовий тол:
Швидко, сильно, вибухово
І ніколи – випадково.

То ж бажаємо наснаги
І жіночої уваги.
Хай надихається життям,
Наче матінка дитям.

Хай буяє в жилах кров
І нуртується любов
Там де треба... чи не треба,
Та щоб надійно... аж до неба.

Домочадці щоб любили
І добро лише творили,
Профспілки і віродумці
Щоб були завжди на думці.

Тож живи собі на втіху,
Не роби нікому лиха,
Щоб складалось все щасливо,
А найперше – справедливо.

Грудень 1996 р.

ЧАСТИНА ДРУГА

КОЛЕКТИВАМ

ВЕСНА

Знову у промороженому до кісток і розхитаному буревіями повітрі зрідка запахло майже непомітними першими проявами весни. Подекуди під стріхами заблискали і заіскрилися бурульки під лагідними, іще ледве теплими, променями звеселілого сонечка, що з кожним днем все сміливіше витикалося з набридлої всьому живому зимової небесної мли і дружно заплакали: дзінь-дзінь...

Інколи війне нектаром уже трохи набундючених бруньок червоного верболозу і верби козячої, та настоящим запахом минулорічного полину, що не скорився вітрам і заметілям і вже де-не-де виткався з-під снігу.

Уже і синички та знахабнілі горобці стали сміліше відлітати від влаштованих доброзичливцями годівниць до обважнілих від вологи віт саду: цвірінь-цвірінь... На водойми зграйками, а затим і натовпом, неначе пінгвіни, потяглися після глухозим'я любители підлідного лову риби. Вони розхристували і, навіть, скидали кожухи, підставляючи життєдайним променям свої лисини для одержання першого загару.

Весна настирливо відбирала владу в охлялої зими, неначе опозиція у тих, що на позиції.

І знову наближалось одне з найприсмішніших свят – 8-ме Березня!

А я сидів у своєму кабінеті і чухав потилицю, бо фракція чоловіків нашого управління в черговий раз уповноважила мене привітати кращу половину нашої установи. А чухмарився через те, що, може, я їм і набрид, бо ж цю місію повинен виконувати чи не четверте, а повторюватись, як наш голова профспілки:

– За удовольствіє... – і усміхається, – я не хотів, та і вірші подібні до:

– Вас ми любимо, жінки, святкуємо вам ми завдяки, та і без цього б теж любили, бо ж без вас то щоб робили, – вже були. Були примовки з анекдотами і чистий офіціоз. Хоч ти вмри або зникни

– в голову нічого не лізло, а завтра вранці чекають на його слова. «Підхвалю жіночий корпус щодо їхнього внеску у справи колективу, нагадаю, що вони теж діти природи і саме те є запорукою їхньої чарівності. Нашкрывав у блокнотик тези і поклав біля серця, в ліву кишеню піджака.

І ось настала урочиста хвилинка. Зліва за довжелезним столом сидять жіночки, а біля протилежної стіни, на стільцях – чоловіки. Я – посередині, у святковому костюмі. Всі чекають. Я до кишені, – серце тьохнуло, бо ж тези у вчорашньому, робочому. Дехто з чоловіків схибно посміхається. А жіночки..., які ж вони гарні: у святковому вбранні, напахчені, підмальовані, наманікюрені, з незвичайними зачісками, оченята просто сяють від задоволення і відчуття своєї чарівності і неповторності.

Я зупинив свій погляд на крайній зліва. Оля Івченко. В її волошкових очах побачив літо і безкрайне житнє поле з синіми, як бездонне небо, волошками. І тоді я заспівав: «Ой ви очі волошкові...»

Витягуючи першого куплета, став переводити погляд на інших по черзі жіночок, і тоді із моїх вуст полилося: «Очі сині та карі, не підходять до пари...». Чергові очі відкрили мені, що вона теж хоче, і я не забарився:

– «Ах эти серые глаза»..., – затим, – «Очи черные, очи жгучие».., – далі, – «Світло й тіні в мерехтінні й проблиск зелені в очах».

Дивлячись ще на одну, згадав: «Так хіба лише очі? Мабуть, немає на тілі жінки неоспіваної часточки і продовжив теж по куплету: «Карії очі, чорнії брови...», «...мов троянди пелюстки-вуста, стан твій ніжний смерековий...», «...руса коса до пояса, в косі стрічка голуба...», «...склонив головку на її плечі та й розмовляє до неї речі...», «...там дівча ходило босе, білі ніжки покололо...», «...рученьки терпнуть, злипаються віченьки...». Після кожного куплета зал вибухав оплесками, але більше з лівої сторони.

Доспівався до: «...щось у горлі деренчить, деренчить, треба його промочить, промочить...» і таки налили келих шампанського.

Ковтнув. За два рази, а потім нагадав присутнім, що, окрім загальних рис і повадок: «Ти така хороша, дай хоч подивитись...», є і притаманні лише окремим особистостям.

Наприклад підступність:

– А я тупну ногой, а я тупну другою, – все чотири ухажора пускай бегают за мной...

– Ти дивися мені, діду, бо в Америку поїду...

Про настирливість:

– Гей, Одарко, годі, буде, перестань ти вже бурчать...

– ...на двері воду ляла, щоби не скрипіли...

Про невірність:

– Тебе казачка изменила, другому сердце отдала...

– ...брешеш, дівчино, брешеш, щовечора на вулицю чешеш...

– ...ти ж казала під комору, не сказала під котору, – підманула, підвела...

Про жорстокість:

– ...а я свого милого залигала та й повела на базар, до терниці прив'язала.

Після кожного куплета знову лунали оплески, але більше з правої сторони, і тоді я нагадав, що частіше вище оспівані випадки відбувались як відплата за вдіяне чоловіками: «...нема його та й не буде, поїхав за Десну, ждала, ждала дівчинонька вже другу весну...», «...їхали козаки темними лісами, прив'язали Галю до сосни косами...».

Отож, шановні чоловіки, нам потрібно частіше згадувати наступні куплети: «Поїдем, красотка кататься, давно я тебе пождидал...». А ще:

– ... я ж тебе, милая, аж до хатиноньки сам на руках віднесу...

– ... цілуй її, цілуй її, бо молодість не буде..., а до всього сказаного хочу додати особисто своє: «Бажаю вам, любі жіночки, щоб ваші очі ніколи не знали туги, журби і смутку. Хай завжди будуть ніжними, лагідними, доброзичливими і щасливими і щоб ніхто не скаламутив ваше життєве джерело, а все погане хай забудеться, а

хороше щоб було! Аплодували всі, стоячи.

Я ще не встиг доспівати останнього куплета, як почув, що позад мене заgrimіли стільці, а чоловіки з горщиками весняних квітів наввипередки ринулись цілувати жіночок.

Необцілованою не залишилась жодна, а до деяких утворилась, навіть, невеличка черга. Я стояв, дивився у вікно, за яким уже буяла справжня весна, і раптом відчув на лівій щоці голосне: «Цьом!...», потім ще, побачив як мене оточили ті, яких я щойно привітав. Особливо лоскотно було, коли відчував теплі, ніжні губи десь за вухом чи на шиї, біля Адамового яблука. За мить мій лик вкрили: «... мов троянди пелюстки, уста...» так, що мені аж млосно стало.

Від збудження я кинувся в туалет, але, побачивши в дзеркалі свій завітчаний в кольори лик, вмиватись передумав: «Хай дружина побачить, що я ще чогось вартий».

Так і зайшов у тролейбус з букетом квітів в руках і незакритою похапцем ширінкою, обцілований всіма кольорами веселки.

Першою засміялась кондукторка, затим реготнув вусатий молодик, що стояв поруч, захихикали молодички з клунками (мабуть, із села, отоварились на свято). І тут кондукторка не втрималась (кондуктор не спешит, кондуктор понимает...), перейшла на регіт, а весь салон вибухнув нестримним: Ха-ха-ха; га-га-га, гі-гі-гі, хо-хо-хо... Тролейбус загойдався неначе підвипивший бомбж.

Гойдалися і присідали, ляскаючи себе по стегнах, молодички, звільнившись від клунків. Вони раз по раз зиркали на мій натюр-морт, давилися від сміху, доки на них не напала гикавка, а потім почали схлипувати. Так і їхали.

Я стояв, обводив поглядом розчервонілих красунь і в думках складав вірша:

Хай ніколи не буде сутужно,
Не смуток, ні біль не пече,
І слово знаходиться дружнє,
Й чоловіче надійне плече.

Хай вам зірку коханий дістане
З глибини неосяжних небес.
І життя ваше казкою стане,
Ви гідні ще й інших чудес!
Що поробиш – весна.

Тролейбусному управлінню – 50-років

ХТО З НАС БІДНИЙ?..

Грошей мало, чи чортмає
– їздь задаром, на трамваї,
А трамвая як не є –
Бідним горе настає.
У нас тролейбус таких возить,
Хоч він і сам вже ветеран,
Йому вже їздить давно досить,
Перержавів від старих ран.
А головне, що возить даром,
Пихтить, крекче, деренчить,
За день ніякого навару
Хоч їсть напругу аж димить.
На останній свій маршрут
Поналізло, збились в кучу.
Думав вже йому капут,
Так його вже люд замучив.
Та ранком, ще і не світало
Рибаків віз до вокзалу.
Безкоштовно – старопери,
Всі вони пенсіонери.
А на восьму в акурат
В салон попер електорат,
Також ксиви дістають,

Ось податківець, як не як,
І також їздить на дурняк.
Про ксиви липові, ходящі
Не розкопає він нізащо.
Ті, що працюють у ДАІ
У них, бач, правила свої,
На підніжках вже зависли
Ті, що всередині затисли.
У списку тих, що мають «льготу»,
Їздять не тільки на роботу
Ще і місцеві депутати,
Бо голота, що з них взяти.
Ви також повинні знати,
Що і народні депутати
Бідні, як церковні миші,
Закон собі про пільги пишуть.
Ось вже поперли війни діти,
Їм дома нічого робити:
Скінчився хліб, немає сала
І картоплі вже не стало.
Раз на тиждень до базару
Кісток купити для навару
І раз на рік, теж без оплати,

Де їх тільки і беруть.
 Одне соплі ще жує,
 Папірця теж дістає
 Із дірявого кармана
 «Посвідчення ветерана».
 А виписує їх хто?
 Не якийсь же дід Пихто,
 А хто, не визнаєте ви звісно,
 Бо ж печатка таки дійсна.
 Ось міліцейський вже заходить,
 По салону оком водить.
 Він завжди при виконанні:
 Злодія зловить завдання.
 А це суддя із прокурором,
 Їх не палить зовсім сором.
 Грошей в них, як кіт наплакав,
 Крутих сажай чи вовкулаків.
 Один поставив «моциклета»,
 По місту їздить без білета.
 Доки дістав той папірець,
 Звівся майже нанівець.

До невідомого солдата.
 Дід стоїть з ціпком, куняє
 Бо ніхто місця не звільняє,
 Бабця з торбою зависла,
 Бо її юрба затисла.
 «Що ти тресся об мене», –
 Каже діду тая баба.
 Вже про юність пам'ять слаба,
 А того нема вже й сліду.
 Розсівсь на лаві здоровило,
 Сидить і бомбж із синім рилом,
 Закрив очі, спить неначе,
 Поряд вагітна. Стоїть, плаче.
 Це в супермаркет, у турне
 Туди й назад одне дурне
 На день їздить разів п'ять,
 Щоб подивитись, що їдять.
 Отож від ЗАГСу і до ЗАЗу
 Білета брали лиш три рази.
 Це ті, що їхали в село,
 Купивши цукру три кіло.

Якась шпана із підворітні,
 Мо' їли зілля приворотне,
 Як дикунів орда-навала
 Ще і сидіння обписали.

Не знаємо, що вже й робити,
 Всі тролейбуси добиті,
 Не живемо, а виживаємо,
 Де брати гроші, теж не знаємо.

Чи десь ще є така країна
Де такі ось перекуси, –
Все перетворюють в руїну,
Будемо скоро голі й босі.

Було б, мабуть, справедливо
Нікому не давати ксиву.
У Лукашенка таке є,
Бо пільг нікому не дає.

Дає доплату людям бідним
І країні вкрай потрібним.
Та і в Європі є доплати,
Проте не всім і небагато.

То ж запитати вже пора:
«Хто з нас бідняк, а хто скнара?»

Та ювілей, як не крути
І не пошлеш під три чорти,
Тролейбусники ціну знають,
Бо між людей весь час бувають:

І в сніг, і дощ, мороз і мряку.
Тож вам заслужена подяка,
Шановні наші трударі,
Щоб жили в мирі, щасті і добрі!

Квітень 2014 року

Зі святом 8-го березня, дорогі жінки!

Ще співа в димарі завірюха,
Ще вартує зиму морозець
Та гряде вже весни повитуха,
Пророкує зимі вже кінець.
Все частіше усмішка в Ярила,
Вже й світанок раніше бринить,
Вже в бруньках наливається сила,
Темряві світла не зупинить.
Вже заплакала стріха у хати,
І синичка веснянку співа,
Вже сіріє на спині вухатий, –
В пори року сторінка нова.
Що не день, то все ближче до свята
Наших милих жінок і весни,
Хоч ще й снігу навколо багато,
Вишкріба ще зима й запасний.

Але стало тепліше, повеселіло
Та вже й дощик часом іде,
Відпочковується, що наболіло,
Бо ж весна вже гряде.
Хай жінкам звеселиться природа,
Подарує вам свій первоцвіт,
Та уклін чоловічого роду,
Що складає до ніг вам весь світ!

08.03.2011 р.

ЩЕ ВАМ, ШАНОВНІ

Хай бує оновлена сила
Запашною блакиттю весни
І те, що в серці носила,
Кожна з вас,
В темну ніч зосени.
Навкруги хай довкілля зрадіє,
Задзвенять придеснянські бруньки:
8-ме Березня – це добра подія,
Бо найкраще, що є, – то жінки!
Хай щастить вам і здоровиться,
Хай любов вас цілує, пестить
І як тільки коханий насниться, –
У тенета весняні зловіть!

08.03.2003 р.

Управлінню земельних ресурсів

Знаю, що землевпорядник
Селянинові порадинок:
Як у руки у свої,
Їм одержати паї.
А одержавши той пай,
Мати добрий урожай
І зробити життя кращим,
Бо ж селяни не ледащі.
Щоб наше ріднее село
Знову добре зажило,
Відродило свою славу
Та збагатило державу.
Я вас з святом привітаю,
Добра і щастя вам бажаю

І негараздам всім на зло,
Чого захочете – було!
Зі святом землевпорядника!

09.03.2002 р.

ЩЕ РАНІШЕ ЖІНКАМ!

Віхола ще можливо й завіє,
Припорошить сніжком первоцвіт,
Зупинити ж весну не посміє
І птахів перелітних приліт.
І пробудженню все вже радіє,
Талим снігом вирує струмок,
Він воркує весняній події, –
Міжнародному святу жінок.
Ми теж вам, шановні, радієм
І бажаємо благ вам земних,
Щоб збулися всі ваші надії
І весняних вам днів чарівних!

08.03. 2002 р.

Об'єднанню «Чернігівліс»

Лісник, лісничий, лісовод,
Неспокійний це народ,
Що веде нагальну справу
Для народу і держави.
Садить, ростить він ліси
Надзвичайної краси,
Береже від тих, що шкодять,
Бо поганці й в лісі ходять.
А ліс великий дар землі –

Це і будови, й кораблі,
Тканини, меблі і папір,
І де живе усякий звір.
Це мед і квіти, і гриби,
Які засолим в погребі,
Ліс також Землі легені,
Що міцнять життєві гени.
В легендах, казках темний ліс, –
Це і русалки, й старий біс,
А в темінь мавки, навіть, є
І друїд голос подає.
Ходимо в хащі і гаї
Там, де співають солов'ї,
Там, де душа відпочиває,
Радіє серденько й співає.
Отож спасибі вам, шановні,
За ваші справи, добром повні,
Здоров'я вам і благодаті,
Щастя й миру вашій хаті!

До Дня працівників лісу

Менському зоопарку – 25 років

Четверть віку – це не мало,
Як вовчєня у парк попало,
З того, мабуть, і почалось,
Багато звірів розвелось.
Відомим став цей парк в Союзі
І це звичайно по заслuzі,
Бо вже звіроти видів триста,
І це сприяло славі міста.
Хоч парк лише регіональний,

Але по складу унікальний,
Навіть леви і сивучі
Родили діток від душі.
Ходили в парк дорослі й діти,
Сьогодні ж, ніде правди діти,
Парк цей дещо занепав,
Багато звірів повтрачав.
Проблем багато, як і в державі,
Та відродити свою славу
У менчан бажання є.
І це надію подає.
Тож бажаємо, шановні,
Щоб були кормушки повні,
Допомагала щоб держава
Відродити парку славу.

15.05.2002 р.

Редакції «Сіверщини» з нагоди десятиріччя

Про те, що «з'їли моє сало»,
Півсвіту чуло й добре знало
(газет багато написало)
В пострадянські ще часи.
Втім, починалось з ковбаси.
Такої слави є причина
І є заслуга «Сіверщини»,
Що розтрубила без оглядки
Про чернігівські порядки.
Хоч скажу вам по секрету:
То ще листок був – не газета.
Це сьогодні всім нам видно,
Що газета ця солідна.

У ній про все тепер напишуть:
Про можновладців, чим ті дишуть,
Про міста, сільську глибинку,
Про халупки і «хатинки».
Газетярі – природолюби
І не ждуть природи згуби,
Тож нема у нас секретів
Для такої ось газети.
І особливо нам приємно,
Що любов наша взаємна.
І хоч не злої ми удачі,
Але буваємо кусачі.
Так, бувають перехльости,
Бо вгодити всім не просто,
А загалом газета добра,
І редактор в ній хоробрий.
Не в брову, а в око цілить
За добро, у яке вірить,
Тож бажаю тобі, дуже,
Щоб міцний ти був і дужий.
Щоб мав достойний колектив,
Газету краще ще творив,
І недругам всім на зло,
Щоб не ламалося перо.
Плекайте рідную газету
І журналісти, і поети,
Хай кожне слово йде від серця,
Ваш шлях ніколи не урветься.

07.12.2002 р.

Жінкам Міністерства екобезпеки до 8-го Березня

Чи гріх, чи ні вчинила Єва,
Напевно знав лише Адам.
Що кожна жінка ко-ро-ле-ва,
Я знав те твердо і сталеву,
Знав ще з пелюшок, по складах.
Хоч первородний гріх є путем
Для всіх земних чоловіків,
Хочемо: Богом хай почуто,
Що ми готові на спокуту
За всю любов впродовж віків.
Ми любимо Вас не тільки в свято,
Жінки, дівчата, матері,
Бажаємо любов пізнати
І мати щастя так багато,
Як зірок в небі, нагорі.
Вітаю з святом, любі, милі,
І шлю сердечний вам уклін,
Й прошу я всі Небесні сили
За вас молитися щосили,
Прошу з приземлених колін.

08.03.2008 р.

Теплокомуненерго Чернігова – 30 років

Теплу радіють наші діти,
Теплу радіють і бабусі,
Але не будеш ти радіти,
Якщо пролежиш ніч в кожусі.
Лежиш і ловиш дрижаки:
Душа холоне, серце мліє
І лихоманить всі кістки,

Частіше люд відтак хворіє.
Якщо тепла не донести,
Тоді приходить людям горе,
Тоді з'являються хрести
І сліз проллється ціле море.
І від такого «боронь, Боже»
Існують в нас тепломережі
І це вони нам допоможуть,
Щоб не спали ми в одежі.
Зичимо вам здоров'я й сили,
Бажаємо того, чого схотіли б,
І щоби люди вас любили,
Що душі грієте і тіло.
Спасибі вам, що ви в нас є
І це нам сили додає.
Спасибі вам за те тепло,
Що нам по трубам дотекло.
І щоб ви в нас завжди були,
Щоб з вами разом запрягли
І їхали у день майбутній
В теплі і радості розкутій.

11.12.1998 р.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

**ІМЕНІННИКАМ, МОЛОДЯТАМ,
ПРОСТО ТАК**

Екологічні побажання і застереження від Михайла Сушка :

*Їв і слухав солов'я
І там залишив своє я:
Зламав дубця, зідрав кору,
Сміття залишив аж гору!
(...ні людям, ні Богу...)*

Якщо добрий в тебе тато, –
 Навчить тримать в руках лопату,
Не кожен день, а на підмогу, –
 Щоб ти в снігу пробив дорогу!
Якщо палиш ти сміття, – собі отруєш життя!
 Бо ж як палиш, – діоксини,
А від вдихання будеш синій!
Урожай ти будеш мати, якщо листя прикопати!
Якщо смітник ліквідуєш, себе людиною відчуєш!
Зберігайте чисту воду і для себе, і народу!
Якщо насмітиш ти на пляжі, твої діти там не ляжуть!
Нам всім приємно навкруги, якщо чисті береги!
Полиши ти згубну звичку – мити машину біля річки!
Навчай змалку свого сина – як посадити деревину!
А разом навчай і дочку – гриби збирати у лісочку!
Не зривай квітину ніжну, а тим більш – червонокнижну!
Зроби пташині ти шпаківню – вона співа не гірше півня!
Сам від того порадієш, якщо хороше звірям вдієш!
Не плюй у колодязь чи криницю – хай люди п'ють і ти водицю!
Зберігай природу рідну, тоді не будуть внуки бідні!
Не хочеш в пекло? Хочеш в рай – навколо себе прибирай!
Там де живеш, причепури, без вказівки ізгори!
Віддяч! Якщо за тебе хтось посівав, зібрати матимеш надію!

А ще, шановні, вам порада: міраж – «покращення» від влади!
Краще сам у плуг впрягайся – чогось досягнеш, не зазнайся!
Зведись, нарешті, ти з колін – сам домагайся добрих змін!
І якщо людям добро вдієш, сам за себе порадієш!
Отож бажаю, добрі люди: природа хай вас не забуде!

*(Так не закаламутиться джерело життя вашого,
а життєва нива хай буйно колоситься!)*
Січень 2016 року, м. Чернігів

Петру Шаповалу (на іменини)

Село гуло.
Церковні дзвони калатали.
Все це в Жовтневому було,
– Там Шаповалів всі вітали.
Вони первістка народили
У перший день весни. У піст.
Навіть у Коропі дзвонили
(це там, де баба Калачиха)
І на Десні плавучий міст.
Батьки не бідні й не заможні,
Я б не сказав, що зверх набожні,
Але з Письма про «камінь» знали,
Тому Петром синка назвали.
Мабуть, у яблучко попали,
Бо воно таке вдалось:
Рішуче, вперте, про все знало.
Таким на віки зосталось.
Ще й у школу не ходило,
А було вже заводилом:
Водив ватаги по калюжах,
Горобців в бичарні драв,

У кузні міхом дмухав дуже,
Схрон «партизанський» будував.
Є у селі й Червоний міст,
Там карасів малюк ловив
Як наставляв голодний піст
Чи просто так, як захотів.

І за що тільки не брався:
Ніколи байдики не бив,
В десять вже трактора водив,
В тринадцять до дівчат ходив,
Але в одну лиш закохався
– І все життя таким остався.
Школа, армія, технікум,
– це, як три дні
І він уже у Городні.
Друга особа в автопарку
І держав там добре марку.

А за вдачу добру й щиру,
Яку вже добре розпізнали,
У людей здобув довіру,
Тож мером міста і обрали.
«Замету спочатку хату»,
Це про штаб таке сказав,
А добрі справи щоб почати,
Вуличками він позвав.

Клумби, світло і асфальт,
А затим і центр культури
І нову школу – це не жарт,
Хай гарнішає райцентр.
У непростий той час і дні
Зробив багато в Городні.
Вона також його родина,
І хай пишається за сина.

Залишив частку там душі,
З людьми навіки поріднився,
Добряче їх розворушив,
В майбутнє з ними вже дивився.
Його ж помітили, забрали
Хоч городнянці й шкодували,
Але з обкому в Щорс послали.

Людей, начальство не підвів.
І добра пам'ять там осталась,
Хоч в сорок років посивів,
А Олі крейдою здавалось.
Як будувати перестали
І розбудову почали,
В обком на першого обрали,
А настанов, бач, не дали.

Лиш перти плуга наказали,
Чогось хотіли, вимагали,
А чого, й самі не знали,
Доки державу доконали.
А камінь був Петро чи ні
Подальші показали дні.
Він знову впрягся у ярмо.
Йому було не все одно,

Що його ненька-Україна
Уже нагадує руїну.
І знову плуга став тягти,
Хоч рідний край щоб зберегти.

Вже голова і губернатор, –
Справ значущих він amator,
Однодумців гуртував,
Скільки дужав, піднімав.

А також дуже важливо,
Що посол наш Повноважний,
І до того ж, Надзвичайний
Робив надійно і розважно,
Щоб держави і народи
Жили у дружбі. І – надважно –
Честь стеріг він свого роду.

Червоні маки Ісик-Куля,
І Синьоока Білорусь
Українця не забули, –
Це честь Петру, а не комусь.

Чи знала Коропська земля,
Що вона така родюча,
Що Рождественське немовля
Виросте таким кипучим.

Та добре знаю я, земляче,
Що не міг жити інакше,
Бо в Шаповалів у роду
Добро і щирість на виду.

Нелегка в тебе склалась доля,
Щоб перейти життєве поле,
Не зайвих статків у коморі,
Родина – то твоя опора.

Отож бажаю я тобі,
Що побажав би і собі:
Хай завжди тобі радіє
Найнадійніша Надія,
І не відав вік розлуки,
Сина, доньок і онуків.
Ну, а сам, щоб довго жив
Бо повнокровно заслужив.

Бережи і Стрільчака
Бо дружба ваша, бач, тривка,
Як порядний чоловік
Довіряй йому повік,
Бо ж запорукою надій,
є надійний, бач, водій.

Таким ти був, таким ти є,
Що заслужив, то все твоє.
Хай твоє рідне Рождественне
Буде повік благословенне.
Село, що славою повите, –
Не знищить пам'ять, воно є.
Хай односельцям працьовитим
Зозуля сотні літ кує.
Бува затягнеш пісню щирю
Про «деревеньку», про добро.
Любов твоя як голуб миру
Над рідним закружля селом!

Березень 2015-го року

Олександр Проскуріну

Я бажаю тобі, друже,
Щоб міцний ти був і дужий.
Складай копійку на заначку
І поміняй ти свою тачку.
Бо ж хоч вона і знаменита,
Та до ручки вже добита:
Хоч ремонтуй, не ремонтуй,
Вона гів.. вже, один х..рін.
Хоч і бував ти у бувальцях,
Та не знесе вона вже яйця.

Свою дружину бережи
Та іншим приклад покажи,
Що є кохання у цім світі:
В тайзі, у хаті чи у житі.
Лови лящів або сомів,
Або ж ту, яку зумів,
А як не ловиться, зараза,
Тоді півням скручуй в'язи,
То теж природнії дари
І юшку з них також вари.
А щоб збагатити меню,
Заведи собі свиню,
Будеш пасти під фонтаном
І почувати себе паном,
Бо в тебе рядом там гойдалка,
У якій сидить Наталка.
Ти її гойдай, кохай,
За живністю наглядай,
Будуй плани на майбутнє
Та змикить що-небудь путнє.
Пам'ятай і своїх друзів,
Чи в ганделику, чи в лузі
Пікнік можна влаштувати,
Що до вигод, – їм начхати.
І чи на морі, чи Десні,
Влітку, взимку, навесні
Травить баланду і пісні
І журливі й голосисті,
Біля багаття із полін, –
В себе вдихніть адреналін.
До ста років, дай то, Боже,
Живи і будь до всього гожий!
Хай щастить!

20.09.2011 р.

Тані та Саші з нагоди їхнього весілля

Запахло осінню й весіллям.
Як бджоли в вулику гудуть
Біля ЗАГСу всю неділю, –
Молоді пари черги ждуть.
Була в тій черзі й Таня наша,
Чекала, щоб настала мить,
Коли серця її і Саші
Навік в єдине серце злить.
Ми теж чекали і діждались:
Їх поздоровити, батьків,
Також у Мохнатин зібралась
Вся рать завзятих Ситенків.
В тебе, Василь, не так давно
Пили горілку і вино.
Там за весілля прогноз був,
А наші думки Бог почув.
Гуде весілля в цій оселі.
Василь, Наталка і свати,
Дядьків чотири – всі веселі:
Невістки, сестри і брати.
За тітку хоче грошей здерти
Племінник Тані – Ярослав,
Дівчатам бісики пускав,
А як поторгується уперто,
Одержить те, що Бог послав.
Сестра Ірина теж радіє,
Бажає щастя і любові,
Щоб збулися всі надії
І щоб були завжди здорові.
А ще бажають, щоб в лікарні
Були стосунки завжди гарні

Із начальством, персоналом,
Від пацієнтів подяк валом.
Також бажають молодим
Любові, злагоди, поваги,
Щоб час не біг, як з яблунь дим,
А для життя, жаги й наснаги.
Цінуйте завжди кожному мить
Кохання вашого, довіру.
Тоді життя не пролетить,
А буде радісним і щирим.
Міцною буде хай сім'я,
Завжди батьків своїх шануйте,
Зупиняйте кожен своє – Я,
Спільно й наперед плануйте.
А ще сказати таке мушу:
– Щоб жили ви в одну душу,
Також ніде правду діти:
Найбільша радість в сім'ї– діти.
Отож, щоб дуже не барились,
А батьки за вас молились.
І заживіть собі на славу,
Зміцните тим свою державу,
А живіть довго і щасливо
Й те буде правда, а не диво.

22.09.2007 р.

Івану Шелупцю

Вмивайся світлою росою
Як зійде вранішня зоря
І їж кашу з гарбузою,
Зривай листки календаря
Ще довгі роки,
Та без мороки
Іще штани, щоб застібав
І пам'ятав святі уроки,
Як десь у гречку хтось стрибав.
Ніколо Олі не груби,
По господарству все роби
І про рибалку не забудь,
Їдь на Дніпро коли-небудь.
Не дери у гору носа
І ще ходи по росі босий.
Як курей не з'їсть твоя собака,
То юшку звариш ти і вдома,
Бо вже не бачить тобі сома.
Живи щасливо і розкуто,
Не ремствуй і не зазіхай,
Тож буде Богом те почуто
І попадеш колись ти в рай.
Сьогодні, завтра і надалі
Іще працєю і веселисьь,
Не розраховуй на медалі,
А славу матимеш колисьь.
А ще бажаю, тобі друже,
Спокою й злагоди в сім'ї,
Щоб ти здоровий був і дужий
І довгі роки – ще твої.

02.11.2006 р.

Тані Небрат

Хай тебе обходять хмари неприємні,
Базарна повсякденна суета,
Щодня хай буде настрій небуденний
Й частіше хай порадують свята.
І заживи уже собі на втіху,
Собі на радість, близьким і рідні.
І хай вже з'являться нові життєві віхи,
Що скрасять щастям і спокоєм твої дні.
Тебе, Тетяно, я дуже поважаю
І повсякчас добра тобі бажаю,
Щоб жила довго, цвіла і багатіла
І все було, чого ти захотіла.

19.09.2006 р.

Григорію Мітусу

В день, коли сіють огірки,
Родився Мітус Гриша.
І цьому дню ми завдяки
Горілки гаром дишем.
Хоч огірків ще й не їмо,
Під закусь піде сало,
Редис, цибульку жуємо
І Паску, що осталась.
А ще не здумай кирпу гнути,
Таким як є треба бути.
Отож дякуємо тобі,
Що ти на світі, бачим, є,
Бажаємо того, що й ти собі,
Й хильнем за щастячко твоє.

06.05.2005 р.

Василю Ситенку

Всі знаємо звідкиля
Взяла Наташа Василя:
Де родився, – тепер море,
А там, де теща, – город оре.
Хоч він давно на ноги став,
Та урочистий день настав
У ці деньочки новорічні.
Ювілей п'ятдесятирічний
Відсвятковує наш Вася,
Де рідня вся зібралася.
І, звичайно, він схотів,
Щоб зібралась рать братів
Із вродливими жінками
І дочками, і синами.
Коля, Миша і Петро
П'ють горілку і ситро,
А найменший з них Ваню –
Чи горілку, чи вино.
Катя, Валя, Надя, Іра
Хоч і п'ють завжди у міру,
Та готуй їм, Васильок,
Теж добрячий пузирьок.
А раз не зробив собі синочка,
Хай вітають тебе дочки
І внучок твій, Ярослав,
Що Валентину Бог послав.
Ювілей – не хоч коли,
Тож хай ломляться столи,
Линуть гости, пісні, танці
Вдень і ввечері, і вранці.
Що Ситенки розгулялись
І сусіди щоб дізнались,

То й на другий день гуляйте
Та розсолем запивайте.
А ти готуйся, любий друже,
Відмічати й інше свято,
Бо ж Юра Таню любить дуже.
Він все їй бісики пускав.
Знаю, – гостей буде багато,
Бо час тепер такий настав.
Сам наловиш в Сивках риби,
Курей накупиш, кабана,
Овочі – з власної садиби,
Готуй горілку і вина.
Торти і шишки медові,
Тобі зготують братові.

Дарунки в «Вені» зможе взяти,
Дочка Ірина або зять.
І хай весілля загуде,
Таке веселе, як ніде:
Велике й славне гульбище,
Бо ж тобі внуки треба ще.
Ось так живи, життю радій,
А раз ти все життя водій,
То щоб і «Волга», твої КРАЗи
Завжди заводились відразу.
А ще бажаємо, друже,
Дружині, щоб не був байдужий
І пам'ятав завжди й щодня,
Що тебе любить вся рідня!

27.12.2006 р.

Молодятам Оксані та Валентину

Якщо вже чару налили
І знак до тосту подали,
То я цим часом дорожу
І молодятам все скажу:
Бо знаю як це почалося
І далі як усе велося.
Так от: В минулому сторіччі
В селі Лосівка, на узбіччі,
В хаті, в Семенівських лісах,
Родилась дівчина-краса.
І вирішила так сім'я:
Оксана – дати їй ім'я.
Це – гостинна,
Так трактують
І про це не пожалкують.
В селі Моргуличі, над Снов'ю,
Батьки займалися любов'ю,
А результат завжди один:
Отож родився Валентин.
В селі зростав цей карапуз,
Років у п'ять надів кашкета,
А як пішов уже у школу, –
Перестав ходити голий.
Закінчив школу, відслужив.
І коли дещо вже нажив,
Серед людей здобув пошану,
Тоді й зустрів свою Оксану.
Отож бажаю Валентину
Того, що зичив я і сину:
«Отже, бажаємо хором,
Не палив, щоб тебе сором

За те, що вдіяв і зробив,
Як ти Оксану поллюбив.
Тож будь їй добрим чоловіком
І люби її довіку.
А щоб теща твоя
«...була ласкавая,
Молодая, озорная и заботливая».
Ну, а Оксана, щоб довіку
Теж любила чоловіка.
І, окрім того, щоб всі рідні
Не були ніколи бідні.
Щоб бували тут у хаті,
Щастям і радістю багатій,
Свекруху щоб знайшла потребу
Назвати матір'ю для себе.
І щоб Оксана Валентину
Народила колись сина,
А Валентин не ставив точку,
Але зробив спочатку дочку.
Щоб було і небу жарко,
Так загуде ваше весілля,
А парокінки й іномарки
Прибувають звідусіль.
Та щоб село не забували,
Де вам пупа зав'язали,
В магусь частіше щоб бували
Та їх у свята зустрічали.

Серпень 2005-го року

Ані Константиновій

Може, й не знає увесь світ,
Що ми шлемо тобі привіт
На ювілей у двадцять літ,
Коли в садах ще білий цвіт.
Знаємо, що дівчина моторна
І добре знаєш свою справу,
І робиш все дуже проворно:
Свої справи і держави.
Студентом бути успіваєш
І рідну мову добре знаєш
Та й на англійській розмовляєш, –
До парубків часу не маєш.

Отож бажаємо тобі
Знайти кохання, й далєбі
У любовній боротьбі
Залигай хлоп'я собі,
А тоді щоб у всі дні
Тобі бути на коні!

13.05.2005 р.

Ірині Нагорновій

Ти не хвилюйся, що зимні дні хвилинні,
Людське життя, бач, лише мить,
Хоч лічить дні годинничок старинний,
Та плин часу не вдасться зупинить.
Та оглянись, як все було прекрасно,
І не згадай тих днів, що зовсім не вдались,
А ті, що будуть ще, хай будуть ясні,
Щоб піснею веселою лились!

01.01.2004 р.

Олені Голован

Образ твій січень доповнює,
Сніжком і морозцем хороводить,
Тож лише з відрами повними
Хай стежку тобі переходять.
В сім'ї жили щоб в одну душу,
Як вареники у маслі.
Ніхто вам щастя не порушив,
Свіча горіла і не гасла!

28.01.2004 р.

Анатолію Сподаренку

Нахрап, настирність і закон
Чи співпадають або ні,
Тобі немає перепон
У дні звичайні й вихідні.
Якщо порушник лише проба
Чи вже зробив злочинний крок,
Про це ти скажеш прямо в лоба
І завжди візьмеш на гачок.
Отже, твори, радій, борись
І Богу, зрідка хоч, молись,
Будь і надалі принциповим,
Бо істина – життя основа.

31.01.2004 р.

Надії Селюченко

Доки сніжить і ще морозні ранки,
Та лютий відліта в небесну вись.
Злітаються синички на світанку
На лозах, що бруньками узялись.
Весна іде і їй усе радіє,
Радієш ти, і ми радієм теж
В твій день народження,
Шановная Надіє!
Бажаємо щастя і снаги без меж.
Хай буде Бог, як істина, з тобою,
Хай буде завжди злагода в сім'ї,
Хоч лютий ще й побореться з весною,
Та вір, запіють скоро солов'ї.

06.02.2004 р.

Ірині Хоменко

Ми скажемо щиро й відверто:
Ти твердо стоїш, до останку
У крутій круговерті
Всіх спроб захопити ділянку.
Якщо ж то законна потреба,
Є варіант альтернативний,
Тебе умовляти не треба, –
Оцінку даєш позитивну.
Умієш стояти горою,
Щоб ніхто не порушив закону.
Тож ми гордимось тобою,
Такого й тримайся фасону.
Отож бажаємо тобі:
Здоров'я в такій боротьбі,
Добробуту, щастя земного,
Підтримки і захисту Бога.

07.02.2004 р.

Олександр Фесковцю

Хоч лютий – зима не лютує,
Світанком лише морозець.
І в пору, що весну чатує,
Родивсь Олександр Фесковець.
Родився на радість родині
Прекрасних сільчан-трудолюбів.
І вибрав для себе стежину
Таку, як сам Бог повелів.

Бо саме в колючки убився,
Добре учився та мав ще й талан,
Працювати у лісі згодився
Для себе, містян і селян.
Робота освячує руки,
Працюєш, бо любиш свій край,
І внукам у добру науку
Любов цю ти передай!

25.02.2004 р.

Оксані Шаровій

Пробився білявець з-під снігу,
Провісник весни і життя,
Лічильник всіх весен і бігу
Років та жадань майбуття.
І саме в цю пору прекрасну
Оксана з'явилась на світ,
Тож хай і життя буде ясным
І чистим немов первоцвіт.
Бажаєм природної сили

І щастя земного ущерть.
Й тебе щоб на крилах носила
Життєва твоя круговерть.

27.02.2004 р.

Сергію Батюті

Хоч на грам про здоров'я піклуйся,
Не смали сигарет для краси,
З «пальонкою» куму не сунься
І торбу лиш меншу носи.

Як твориш у гурті приколи,
Чи «баснь» видаєш за свою,
Не буде твій регіт ніколи
Наперед за брехеньку твою.

Ти в нас дуже балакучий,
Та ціну знаєш ти собі,
Закону про землю всіх нас учиш
За те і вдячні ми тобі.

Отже, щиро ми бажаємо
Здоров'я, наснаги і добра,
Хай прийдуть ще дні рясним урожаєм
Як Магомету гора!

05.03.2004 р.

Анатолію Ткаченку

Мабуть, зносив ти безкозирку,
Зносив тільняшку і бушлат,
Від бублика шукаєш дірку,
Нещирість взявши напрокат.
Хоч й твердо ходиш по землі,
Але живи в реальнім часі,
Облиш ти бунт на кораблі,
За приклад будь підлеглий масі.
Вдихни свіжак на повні груди
І глянь свідоміше на світ,
Будь доброзичливим, і люди
Горнутись будуть, наче цвіт!

22.03.2004 р.

Ільдару Галєєву

І в межінь, і повинь
Підводнеє царство живе,
Отож хай твій човен
На захист живого пливе.
Рибні запаси – питання болюче,
Отож браконьєрів-хапуг
Наказуй жорстоко й рішуче:
Закон – і ніяких заслуг.
А ще, щоб довкілля розкішне
Уберіг, як обійстя своє,
Бо ж воно для людей усіх дише
І здоров'я від Бога дає.
Того, що хочеш, щоб досяг,
І все життя вже відтоді
Гордо ніс, неначе стяг,
І жив, як риба у воді!

27.03.2004 р.

Володимиру Прокоповичу

Не було щоб дірок у кишені,
Ще краще носи гаманець
І складай копійки й мани-мани, –
Купи хоч «Нісан» ти вкінєць.
І забудеш небажану звичку:
Летіти лиш світ в електричку,
Набиту, як та рукавичка,
Хоч там і сидять молодички.
Не будеш там носом клювати,
Якщо і не зміг ти dospати.
Крім того, у новій машині
Підвезеш в магазин і дружину.
Як поїдеш назад в Куликівку,
За гроші підхопиш ще й дівку,
Заробиш на закусь і пиво
І заживеш ти щасливо!

15.04.2004 р.

Молодятам Валентині і Сашку

Село Чернецьке все гуде:
Пісні, музики, юнь гуляє,
Весілля у Луценків йде,
Аж лист осінній опадає.
Куриться пил у хороводі,
Підбори лихо землю б'ють –
Це Валю в заміж віддають
При усім чеснім народі.
Дзвенять тут келихи з вином,
Горілку жлуктять козарлюги,
Пісні вирують за столом:
Дружки співають і подруги.
За Валентину і Сашку
Вітько радіє, батьки теж,

Щоб була доля не тяжка
І щастю їх не було меж.
Пригублять чару і діди
Цього радісного дня,

Щоб дбали про землю молоді,
Тож дарують їм коня.
Василь й Наташа їм бажає:
Хай життя буде світлим й милим,
Життєва нива з урожаєм,
Щоб у житті завжди щастило.
Але щастить, як не дримаєш
І працю любиш, і людей,
Тоді своє обійстя маєш
І результат своїх ідей.

Хай батько їздить на «Газоні»,
Валі ж, дарує «Москвича»,
Дід передасть дугу й супоню,
А для корів – налігача.
Заведіть і господарство:
Тварин усяких й птиці царство,
Не забудьте й про кролів
І заповніть ними хлів.
Живіть у злагоді, кохайтесь,
Хай діток бусел принесе,
Любіть людей, не зазнавайтесь,
Ну а батьків – понад усе.
Земних вам радостей щодня,
Здоров'я й миру тоже,
Стежина буде хай одна
І Бог нехай вам допоможе!

23.10.2004 р.

Ірині Назорновій

У твого тата Валентина
Ідея гарна про дитину:
На Новий рік зродить Ірину,
Щоб були кращі іменини.
Зробила гарне й твоя мати,
Тебе родивши в таку дату,
Отож дозвожь добра бажати
І тебе з святом привітати.
І щоб не тільки в Новий рік
Любили діти й чоловік,
А й друзі, рідні і всі люди,
І щастя хай з тобою буде!

01.01.2003 р.

Тамарі Гапон

Ми всі вітаємо Тамару
З роком Новим, роком Старим,
А щедрівка ось така:
– Ми не даруємо п'ятака,
Зичимо багатой куті,
Щастя й долі у житті
І щоб в Кози і Козерога
Був постійно захист Бога.

Здоров'я, радості і миру,
Добра постійно у квартиру,
І кожен день тобі удачі,
І тільки так, і не інакше!

13.01.2003 р.

Оксані Шаровій

Ми зичимо, Оксано Шарова,
Щоб завжди була ти здорова,
А ще бажаємо, Оксано,
Усе щоб збулося бажане!

27.02.2003 р.

Жінкам до 8-го Березня

За любов, за мужність і віру
Побажання жінкам щире:
– Перейдіть терени поля,
Як хмаринки, що без тіні.
Усміхається хай доля
Вам за стійкість і терпіння,
А ми шлемо низький вам уклін
Із приземлених колін,
Бо ж нікуди правди діти,
Що без жінок не можна жити!

08.03.2003 р.

Віталію Ковальчуку

Як не крути, а кругла дата.
І це твоє, і наше свято,
Отож бажаємо ми, друже,
Щоб ще боротись ти іздужав.
Перемагай у боротьбі
З недотриманням закону,
Та не шукай пригод собі,
Бо ж мати їх нема резону.
А ще повинен ціну знати

І собі, і своїй хаті,
Також багато друзів мати, —
Тоді на все тобі начхати.
Згуртуй своїх помічників
У команду однодумців,
Щоб завжди знав ваш колектив,
Що в порушників на думці.
Хай не обійде тебе щастя
І не обтяжують напасті.
З днем народження, шановний,
І келих твій хай буде повний!

24.03.2003 р.

Людмилі Івашко

Визнає те сильна стать,
Як жінка ягідка є знову,
Йї зібрати може цілу рать,
Що піддалася її зову.
Так перемог у цьому герці,
Здобути їх приємно серцю,
Вписати їх в перелік свій
І не цуратись таких дій.
Хай будуть ще приємні віхи,
Здобутки, радість, втіхи.
Здоров'я, щастя і любов
Хай зігриває твою кров!

25.04.2003 р.

Аллі Горілій

Ще з весни, які зерна посієш
І кращі із них відбереш
Та вчасно полити зумієш, –
Такий урожай і збереш.
Не тільки важливо це саду,
Між людей теж важливий момент,
І така вже у тебе посада:
Ефективний творить менеджмент.
Ми бажаємо тобі особисто
І бажаємо дружній сім'ї:
У житті щоб безмежним і чистим
Співали лише солов'ї.

29.03.2003 р.

Юлії Петренко

Радій весні і первоцвітам,
Садам, що вкрились білим цвітом.
Довкола тебе й світ радіє
І вишивають долю мрії.
Хай вони збудуться, здійсняться
І сни завжди приємні сняться,
А наяву – добра завжди
І ти сприяй тому, – не жди,
Бо вже іде весна духмяна,
Тож будь лише весною п'яна!

25.04.2004 р.

Володимиру Шульзі

Душа в квітковому розвої:
– Христос воскрес! – лунає скрізь.
В Орлівці ти родивсь весною,
В селі козацькому і ріс.
Тож побажаєм козакові,
Щоб всі в сім'ї були здорові,
Щоб була злагода і гроші
І друзі вірні і хороші!

23.04.2004 р.

Людмилі Івашко

Волю затисни у кулак,
Покажи всім, що і як
У дипломній, що складала,
І одержиш вищі бали.
А як матимеш диплом,
Не засиджуйсь за столом,
Їдь туди, де все чудесне:
Поле, ліс, озерне плесо.
Від браконьєрів і хапуг
Бережи і річку, й луг.
Зелень в місті і у селах
Радість в душі людям стеле.
Зло здолаєш, вірим дуже,
Ти ж людина не байдужа.
І з тобою правда й Бог, –
Йди до нових перемог!

25.04.2004 р.

Анатолію Макаку

Зовсім недавно те було
Та п'ятдесят вже промайнуло,
Коли Сокиринці – село
На світ про яв твою почуло.
Стекло води з тих пір без краю,
Звершив хороших справ багато,
Добром згадають в ріднім краї,
Де ти лишив батьківську хату.
Віддав аж двадцять кращих років,
Та задавав і стиль, і тон.
Життя засвоївши уроки,
Прийшов в Чернігівський район.
Роботи зроду не боявся,
Прийшов як класний фахівець,
Відразу в колектив вписався.
І друзі визнали – боєць!
А ще ми скажемо відверто,
Що все вдавалося тобі,
Таким ти був і є: упертий
В любові і у боротьбі.
Свою дружину бережи,
Шануй невісточку Марію
І тоді Богу закажи
Свою про внуків мрію.
Як передав ти свої гени,
Риси характеру твої,
Те знадобиться сину Гені
І у роботі, і в сім'ї.
Допоможи селу Роїще
В водоймі раків розвести,
Та й для сім'ї, мабуть, найближче

В свята «уікенд» провести.
А ще зведись, розбийся в тріску
Та «баксів» трохи заведи,
Внуку, майбутньому первістку,
Першу цеглину заклади.
Хай у життя твого алеї
Будуть ще й кращі ювілеї!

30.03.2004 р.

Григорію Мітусу

Синам ти віддай по машині,
Хай їздять,
– самі і утримують хай.
Самому собі і дружині
Добратись до дачі-хатини, –
Старенький «фольксваген» придбай.
А внуків вози на природу
І Олю на дачу вози,
У ліс. Хай відчують і воду.
Принадність любої погоди
І світ чарівної краси.
Ми з Іваном тебе поважаємо
І зичимо щастя тобі,
Здоров'я міцного бажаємо,
А доля хай тішить рясним урожаєм
І тим, що ти хочеш собі!

06.05.2004 р.

Ще раніше – Івану Шелупцю

У Шелупця чергове свято.
Хоч надворі і листопад,
Іван бадьорий і завзятий,
Причепурились, як на парад.
Бо знає добре, що дівчата
Вітають дружно спозаранку,
Ще й розцілюють наче брата,
А він уявляє – як коханки.
Так ти ж не вчора народився,
Тож охолонь, із літ не пнишь,
Бо як-не-як, а підносився
І вже не той, що був колись.
Але по цьому не журися,
Он кама-сутру повивчай,
Тоді не день, а цілий місяць
Ходити можна до дівчат.
Це жарт, звичайно,
Будь здоровий
І нас хоч інколи згадай.
Хай дні твої не хмурять брови,
А квітнуть як весняний гай!

02.11.2004 р.

Тані Левачовій

Наша Таня навзрид плаче,
Крає серденько своє,
Але ніяк не переіначить
Оте, нащо вже воля є.
Бач, полковник її, Толя,
Свою службу відтрубив,

І така вже його воля
– Їхати туди, де раніш жив.
А Танюша, наче нитка
За голкою там і сям:
Куди він – вона і дітки,
Любов і згода завжди там.
Дочка Женя теж поїде –
Її чекають там два діда,
А як серце тут тримає,
Хай адресу милий знає.
У Дніпропетровську їх чекають
Часом згорьовані батьки,
Бо ж, як і всі, вони вважають,
Що в сорок літ – це теж дітки.

А свекор мовить з Полтавщини:
Я до вас також чкурну,
В Кременчуці одні машини,
А вудки для Дніпра – візьму.
Тож хай щастить, тобі шановна,
Хоч нам залишиш в серці щем,
Але тобі хай щастя повне,
А дружбу ми збережем.
На Дніпрі є також місцини,
Майже такі, як на Десні,
Й шашлик з барана чи з свинини
Смачний і взимку, і з весни.
А ще й садиба біля річки,
Та ще й мангал на березку,
Та ще й черінь своєї пічки –
Буває рідко на віку.
Тож город на Полуботках

Забудь у спогадах своїх,
Те, що росло на шести сотках,
Та не забудь подруг своїх,
І всіх, кого друзями вважаєш.
Тож приїзди – не забувай,
Бо нас багато, сама знаєш,
Не всі поїдуть у твій край.
А ще бажаємо, шановна,
Щоб тобі їлось і пилося
І не зважай, що трішки повна,
Шарм зберегти тобі вдалось.
Спортивний танець або бальний
Вивчала з Женькою разом.
І піт, що лився натурально,
Був на користь вам обом.
Тож перспективи в тебе добрі,
Щоб жити в злагоді в сім'ї
І переїзд сприйми хоробро,
А мрії збудуться твої.
Збереться в купі вся сім'я,
А віник краще від рогіз,
Хоч кожен має своє я
Та везе загальний віз.
Отож бажаємо тобі
Від всього серця, щиро
Того, що хочеш ти собі –
Добра і злагоди, і миру.

А іще, прошу пардон:
Хай Толя возить за кордон
Чи на Каріби, чи Гаваї,
Де всякий люд відпочиває,

Також у Крим чи у Карпати,
Там можна теж відпочивати.
Щоб жила довго, при здоров'ї
І хай буде те довіку,
А дні, насичені любов'ю
Дочки, внучат і чоловіка!

24.08.2004 р.

Надії Красній

Ніколи хай не згасне
Вогонь в твоїй душі,
Таке Надії Красній
Велять товариші.
Весела будь і щира
І бідною не будь,
Добра і щастя, миру
Й найкраще що-небудь.
Люби життя і близьких,
Тебе хай люблять всі.
Прийми уклін наш низький
Й дай Бог на небесі.

16.01.2003 р.

Надії Селюченко

Чистого неба, святої водиці
Та розмаїття лісів і полів,
Щоденно й щонічно хай здоровиться,
Миру й добра, і ніяких жалів!

06.02.2003 р.

Тетяні Магулі

Ви, шановні, мабуть чули,
Що у Тетяни у Магулі
Прийшов час коли закон
Із держслужби жене «вон».
І ти зовсім не винувата,
Що на службі на державній
В тебе остання кругла дата.
Хоч ти сумуєш чи радієш,
Та нічого вже не вдієш,
Хоч ти не перша й не остання,
І працювати є бажання.
А якщо є, – то знайдеш справу
Собі корисну і державі,
Бо ж є знання і досвід є,
А Бог здоров'я хай дає.
І понесеш ти в майбуття
Вже по другій життєвій смузі,
Залишив добрі почуття
В твоїх колег і щирих друзів.
Живи для діток і внучат,
Заведи качок і курчат,
Вирощуй квіти і малину,
І вишні, сливи, і калину.
Роби вино із винограду,
Сім'я і друзі будуть раді.
Збирай опеньки і гриби,
Та пироги із них роби.
Малих поласуй кавунами
Та із салом дерунами,
Готуй їм гамбургери й піци
І у сметані полуниці.

Смаж печеню і пряженю,
Давай цукерок повну жменю,
А в свята тортів напечи
Й солодкі здобні калачі.
Заходь до нас, коли збагнеться
Або потреба десь візьметься,
Тобі завжди ми раді будемо
І що ти є, ми не забудемо!

03.02.2003 р.

Внуку Вані

Я бажаю, тобі, внуче,
Щоб життя було квітуче
І щоб був завжди здоров
Та усіх підряд боров.
А ще добре щоб навчався
І тоді батька не боявся.
Щоб любив бабусь і маму
І знайшов для серця даму.
І щоб менший твій братуха
Хоч коли-небудь тебе слухав,
Щоб ти частіше був на дачі,
Ловив рибу там добрячу.

Квітень 2003 р.

Олександрю Фесковцю

Про те, що ліс багатство наше
І що у лісі мавки є,
Відверто й щиро мовить Саша.
А ми – за щастя за твое!

25.02. 2003 р.

Василю Новаку

Хай «Жаботьки» й «Корчевате»
Стануть рибою багаті
Та щоб й інші маршрути
Не були зовсім забуті.
І нехай твої «братки»
Мають блешні й покатки,
І мормишки, й силікон,
І сто грамів, як закон.
Руки й очі поправляйте,
Проте норму завжди знайте,
Ловіть рибу без натуги,
Ви ж рибалки – не хапуги!

07.03.2003 р.

Наталії Новак

Щоб не заморозили морози
Твій виноград, суниці, рози,
Не причинила щоб досади
Всіляких овочів розсада.
Хай щуки, окуня й сома
Наб'ється в копанку у повінь,
А ти б ловила їх сама
І «наклювала» садок повен.
Окунів в «Дамаусі» надушиш,
Обійдеш друзів Василя
І червоніти їх примусиш,
Бо першість жінки дошкуля.
Коли ж насмажиш і нашквариш
Та з ними разом чарку вшпариш,
Співайте хором, веселіться
В житті ніколи не журіться!

14.03.2003 р.

Капітану Анатолію Ткаченку

Зроби підводного човна,
Щоб він плавав біля дна,
А ти бачив рибу й раків
І радів з того аж крякав.
Злови добрячого сома
Та до човна запрягай
І без оплати, задарма,
Попрацює він нехай.
Просинайся рано ранком,
Тоді риба, бач, клює,
Насуши собі тарані
І для тих, хто пиво п'є.
Їж і сам, та всім на диво
Переходь уже на пиво.
А взагалі нехай щастить,
Життя швидко не біжить!

22.03.2003 р.

Моїй дорогенькій Надії

Невістки: Ірина
та старша – Марина,
Внуки: Дімуля,
Денис та Іван,
Синулі: Сергій
та Толян.
Михайло, це я,
– твоя половина
Та Даша,
тонка, як билина.

За тебе, Надіє,
ми всі порадієм
Та з ангела днем
тебе привітаєм,
Того, що ти хочеш,
тобі побажаєм.
Живи для нас,
а ми для тебе
І хай підтримає нас небо!
01.06.2003 р.

Надії Ковальовій

Наша скарбнице, Надіє,
Ми святу твоєму радієм,
Щиро вітаєм і зичим добра
І здоров'я крикнем: У-р-а!
– Ура! – що родилась,
Ура! – що ти є,
Ура! – що нам гроші наснились,
Ура! – за здоров'я твоє.
Щастить хай, Боже,
Завжди і в усьому сповна.
Літ довгих і радостей гожих,
Любові і хліба, й вина!
25.09.2003 р.

Андрію Крихті

Ти ще прожив лише четвертинку,
Ще зовсім молодий спеціаліст,
Ще не знайшов для себе жінку,
Лиш пізнаєш життєвий зміст.

Тому бажаємо, юначе,
Тобі життєвої удачі.
На полюванні щоб не мазав,
По дурних стежках щоб не лазив.
Не знав щоб розпачу і туги,
Тому знайди собі подругу.
І все життя не бути дубом,
Оформ зв'язки законним шлюбом.
Роби це швидше, якщо можеш,
Тим і батькам ти допоможеш.
І заживеш тоді на славу
І для себе, і для держави!

16.10.2003 р.

Людмилі Онищенко

Ми всі бажаєм тобі, Людо,
Хай в тебе кращим життя буде,
Щасливі будуть всі в сім'ї,
Здобутки множаться твої.
Хай не розлюбить тебе Саша,
Стане своїм у інтернеті,
Свою стежину знайде Маша,
Знайде Артем свою планету.
Тобі здоров'я і наснаги,
Хай кожную ніч приємне сниться,
В сім'ї – любові і поваги,
Все, що задумала – здійсниться!

06.11.2003 р.

Катерині

У лісах понаддніпрянських,
Де річка Пакулька струмилась,
В одній з хатиночок селянських
Давненько вже дитя родилось.
Ведильці – звалось те село,
Де наша Катря виростала,
Та півстоліття вже пройшло,
І ювіляром вона стала.
І хоч пройшло не так багато,
Як залишила рідну хату,
Проте життєві віхи є
І все, що маєш, все твоє.
Школа, бурса, коледж теж,
Знала – в житті це допоможе.
Коли ж у Мохнатин-село
Тебе з дипломом занесло,
Хлоп'я ти там причарувала
І вийшло так, як планувала.
Микола з технікою знався,
Водіював в будшляхдільниці,
Там на квартиру записався.
І ви в Чернігові – в світлиці.

І тут знайшла ти свою нішу
Бухгалтером Агрошляхбуду.
Водій Микола як і раніше.
Й вас поважають щиро люди.
Щаслива також донька ваша,
В неї бабуся теж Наташа,
Свекруха також Катерина,
І Сашком назвала сина.

Таку ось плутаницю ваша
Внесла в сім'ю дочка Наташа,
В якій є уже дві дочки,
Й на тім Сашко не ставить «точку».
Твоєму щастю нема меж,
Що твоя внучка Катя теж,
Є і старша внучка Оля,
А діди хочуть внука Колю.
А прадід хоче ще й Мишка,
Хоч син і зять за рід лінились,
Відтоді, як оженились,
Хоч та робота й не важка.
Дівер Петро, Мишко, Василь,
Твої ятрівки звідусіль:
Надія, Валя і Наташа, –
То є святе і слава ваша.
А знамениту «Волгу» вашу
Не даруйте вже Наташі.
Крутих машин уже доволі,
Тож подаруйте Каті й Колі.
Самі майніть відпочивати:
(У «Волзі» дуже добре спати),
Тож об'їдьте Крим і Рим,
А Каріби?..– хрін із ним.
Возіть малину і гриби
Та пиріжки із них роби.
Сватів і зять пригощайте,
Але і нас не забувайте!

11.11.2003 р.

Геннадію Вишнякову

Колись заклав добрячі гени
Ще батько Віктор малюку.
На славу виріс синок Гена
І саме зараз він в соку.
Сьогодні у законах метр він дужий
І дока у земельно-соціальних,
А ще доскіпливий завжди і не байдужий,
Хоч ходоків не терпить він «нахальних».
Якщо у власність хочеш мати дачу,
Проте місцевий і земельний то ресурс,
В інстанціях побігаєш добряче,
Земельних ти законів вивчиш курс.
А він все дзвонить, бігає, шумить,
Зове собі підлеглих на килим,
То каже, що начальство зве на мить.
Його ж чекаєш, день з малим.
Без нього справи не вирішують в районі.
Бач, землевпорядник, яко цар,
Він зна район як на долоні,
Бо ж є природний в нього дар.
Але все зробить він добротню,
Віддасть державний документ,
Тож іншим разом вже охотно
Підеш на зустріч у момент.
Так бережи себе, сім'ю, державу,
Для кайфу теж знаходь хвилину.
І будеш мати і подяку, добру славу
І гордість, що ти любиш Батьківщину!

2003-й рік

Олі Івченко

Ти життя пов'язала своє
З буттям на планеті води
І залишиш хороші сліди,
Життєві скарби і надбаня твоє.
А роки пливуть і біжать
І нива життєва в добрі,
І в цій передосінній порі
Є що на ниві пожать.
Спасибі тобі, що ти є,
З незмінним вітаємо стажем
І щиро ми здравицю скажем
За довголіття твоє!

25.09.2002 р.

Ільдари Галєєву

Берег лівий, берег правий,
Сітки, бомби і отрава,
Бредні, климні і драчі
Ранком, вдень і уночі.
Браконьєрська рать шурує,
Аж вода в річках вирує,
Так гребуть природний дар, –
тягнуть рибу на базар.
І така вже в тебе доля:
Воїн ти один у полі.
Тож здоров'ячка тобі
В цій пекельній боротьбі.
А щастя в тім усе твоє,
Що закон у тебе є:
Берегти дари природи
І для себе, і народу.

27.03.2002 р.

Михайлу Малому

Ремесло твоє прекрасне,
Тому ніколи хай не згасне
Твоє натхнення і настирність,
Що бережеш ти лісу вірність.

За твою щирість і наснагу
Здобудеш ти в людей повагу
І все сторицею віддасться,
А ми бажаєм тобі щастя!

09.05.2003 р.

Івану Соколовському

Кидай останній недопалок,
Повітрям свіжим дихони.
Цигарки усіх марок
В сміттєвий ящик кидони.
Тоді повіримо тобі,
Що караєш ти за дим,
Продовжиш і життя собі,
Не постарієш молодим.
Звичайно вдома всі зрадіють,
В тебе вуса не пожовтіють
І нам, звичайно, не байдуже,
Щоб жив ти довго, старий друже!

27.05.2003 р.

Петру Рудніченку

Якщо підконтрольний вантаж
Бійцям Рудніченка попав,
Не пройде ні тиск, ні шантаж,
Й якщо документик пропав.
І фуру перевірять на чад,
І теж без апломбу:
Димиш, – повертайся назад,
Хоч прилад й без пломби.
Провірять чи капа мастило.
І раз їдеш в чужій стороні,
Не надійся на зріст або силу, –
Приліплять печатку – чи ні.
Але ти кермань і не бійся,
Де треба підставлять плече,
На сили на власні надійся,
А слава від тебе не втече!

27.05.2003 р.

Аллі Горілій

Якщо прийшов в державну службу,
Не надійсь завжди на дружбу,
Бо як «халупу» хтось мурує
Чи про гроші щось почує,
Чи картоплею торгує, –
Хай прибутки декларує!
А як хочеш міцно спати,
То не смій дарунки брати.
Алла враз за такі дії
Вам корупцію пришиє.
А ти за тую метушню
Попадеш тоді в тюрму

Чи проженуть ще й макогоном,
Тоді й займешся самогоном.
А коротше говоря,
Кадри «глаз государя».
Тож бажаємо ми щиро
Тобі здоров'я, щастя й миру!

28.03.2003 р.

Сергію Батюті

Піч не валяй в своїм ранчо,
А в ній вари ти суп харчо
І по «Мітлайдеру» сажай, –
Росте добряче все нехай.
У кума трактор попроси,
Всі бур'яни разом скоси.
Злови в болоті карасі,
Купи шманделик ковбаси
Й хильніть із кумом для краси.
А головне: здоровим будь
Про лікарів зовсім забудь.
Щаслива буде хай сім'я
І доля кращою твоя!

15.03.2003 р.

Юлії Петренко

Хай день цей в серці озоветься
І у житті залишить слід,
А серце палко й довго б'ється,
Бог береже від всяких бід.
А ще бажаю тобі щастя

І днів прекрасних і ночей,
І хай сторичею віддасться
Твоє добро і світ очей!

25.04.2003 р.

Ірині Ситенок

Твої батьки хоч і старались,
Але на день прорахувались,
Аби діти й чоловік
Тебе вітали в Новий рік.
А грішним нам те все одно –
Коли побачим в чарці дно, –
Хильнем за тебе добре й чемно,
Лиш би тобі було приємно.
Ти кожен день для нас хороша,
Як своєчасно платиш гроші
Ще й преміальні даєш теж,
За це ми любимо без меж.
Повір, нам справді не байдуже,
Щоб ти була красива й дужа,
Тому бажаємо ми щиро
Жила щоб довго в щасті й мирі.

30.12.2003 р.

Володимирі Шульзі

Щасливим і добрим хай буде
Цей рік і майбутні,
І сили тебе не забудуть
Небесні, могутні.

Хай будуть веселі
В твої іменини
У рідній оселі
Дочка і дружина!
23.04.2003 р.

Володимиру Прокоповичу

Вже картуз не одівай,
Тім'я гріється нехай,
Може, чуб ще наросте.
Хоч таке дійство не просте,
Та не звертай на те уваги.
Головне – завжди наснаги
Чи на роботі як кипиш,
Чи в Куликівку як летиш.
Май здоров'я, щастя май,
Всі задоволення спізнай,
Щаслива буде хай сім'я
І рідня уся твоя!
15.04.2002 р.

Сергію Шумському

Твоя любов, турбота, біль,
Щоб справний був автомобіль,
А нам усім дуже приємно,
Що любов ваша взаємна.
Хоч яка марка у машини, –
За мить встановлюєш причину.
Отож бажаємо, Сергію,
Щоб збулися твої мрії,
Щоб був здоровий, добре жив,
Бо цього ти заслужив!
04.08.2003 р.

Нелі Тищенко

Коли родилась – пам’ятаєм,
Із чим тебе й поздоровляєм,
Бажаєм те, що хочеш ти, –
Сімейне щастя зберегти,
Любити дім і все навколо,
Щоб зоставалось друзів коло,
Була здорова, багатіла
І мала все, що захотіла!

16.06.2003 р.

Івану Донцю

Не сиди в відпустках вдома, –
Не проходить тоді втома,
Пора змінить вже драндулета
На БМВ чи хоч «кадета».
І на новенькій вже машині
Вози дочку і дружину
На Десну, у Крим, Карпати,
А в свята – відпочивати:
На «Озера голубі».
І їм приємно, і собі.
Зичимо здоров’я і наснаги,
У верхах – зміцнить повагу.
І у найближчі щоб літа,
Знайшла фортуна золота!

10.09.2003 р.

Валентині Дзюбі

В колективі свято нині,
В аналітконтролі – у стократ,
Родилась Дзюба Валентина
І тому кожен із нас рад.
Сім'я також тому радіє,
Немає в неї ворогів,
Бо таким даром володіє, –
Добро робити навкруги.
Отже, бажаєм Дзюбі Валі:
Хай щасливиться завжди,
Здоров'я, звершень тільки вдалих
І мрії здійсняться, лиш жди!

21.10.2003 р.

Надії Ковальовій

Хоч опустіла твоя каса,
Та поважають тебе маси,
Бо ж не одержиш в банкоматі,
Як рахунок в банк не дати.
А ще за те ми завжди раді,
Що ти багата на поради:
Про сад, город, кухонні справи,
Зміни законів у державі.
Про гороскоп. Товкмачиш сни,
Де краще грушам до весни,
А тим, хто зве себе крутим,
Порадиш дещо про інтим.
Так будь завжди, як є, такою,
А тобі щастя і спокою,
Здоров'я, радості. Любові
Й хай будуть близькі всі здорові!

01.10.2003 р.

Олегу Федоренку

Наш шановний добрий друже
Всі ми просим тебе дуже:
– Розроби таку програму,
Щоб були в нормі бета й гамма.
І прилад свій наладь добряче
Нехай стрілка менше скаче,
Завжди показує на «ясно»
І буде всім життя прекрасне.
А ще:
Ти не сумуй, що вже підкралась осінь,
Радій життю і барвам золотим,
Тумани зйдуть і буде неба просинь,
А головне, щоб залишався молодим.
Радій довкіллю, друзям і собі радій,
А головне щастило щоб сім'ї
І звершення твоїх планів і надій,
А весни будуть й будуть солов'ї!

12.11.2003 р.

Михайлу Пінському

Давно уже наш Пінський Миша
Став прихильником Десни,
Вона ж біжить як і раніше
І оживає на весні.
Обходив пішки й на машині
Приток, озер всі береги,
Наніс на карту все, що синє,
Навіть ставочки навкруги.
Брудначів в обличчя знає,
І на папері облік є,

А як терпіння вже не має,
Їх прокурору віддає.
Отож кріпись, вертись, борися
За річки наші і криниці,
Здоров'ям велетня зведися
І живи довго, як годиться!

30.11.2003 р.

Тетяні Левачовій

Дзвенять хай келихи з вином
На честь Тетяниного дня.
Тобі уклінно б'єм чолом,
Здоров'я зичимо сповна.
Хай буде хліб, до нього теж
І щастя-радості без меж.
Живи, працєю, люби сповна
І будь квітуча, як весна!

03.12.2003 р.

Людмилі Павленко

Хай грудень засніжить твої іменини,
Порадує інесем дід-морозець
І святу твоєму радіє родина,
І батечко твій – Осипець.
І ми порадієм, Людмило шановна,
Бажаєм любові в сім'ї і добра,
Здоров'я міцного і щастя, щоб повне,
І чару за тебе хильнем на ура!

24.12.2003 р.

Василю Новаку

Родивсь Василь напередодні свята
Жіночого, весняної краси,
Тому і люблять всі його дівчата
І перст ти цей з повагою неси.
І будь здоров, наш старий друже,
Хай біс тебе ніякий не бере.
Підглядуй за дівчатами не дуже, –
Тобі тоді Наташа вуха надере.

07.03.2002 р.

Сергію Батюті

І ти що там не кажи,
А рідну землю бережи
Та долай всі перепони,
Що не в'яжуться з законом.
А про надрові ресурси
Відкривай в Кладьківці курси.
Хай у рідному селі
багатіють куркулі.
І ти теж не відставай,
Знаю, любиш ти свій край!

15.03.2002 р.

Юрію Сафонову

«Дев'ятка» стрімка – це не трамвай,
Отже, баранку ти міцно тримай.
Життя свого шефа і своє бережи,
За вас вболіваємо, що не кажи.
Старайся тримати машину в порядку,
А мимо ДАІ не лети без оглядки.

Можливо, заслужиш «БМВ» або «Мерс»,
Не думай, що не буває чудес!

15.03.2002 р.

Анатолію Ткаченку

Завскладом, механік, капітан,
А двір то наш не океан.
Ще двірник, столяр і водій
І від цього ти радій,
Бо не кожному держава
Довіряє такі справи.
Тебе вже Мітус заганяв,
Але не дуже ти злиняв.
Стрункий на вид, не видно пуза,
Очі сяють з-під картуза
І у складі усе є,
А відпускаєш як своє.
Запчастину, мило, гайку,
Папірець і скріпку, швайку
Тільки в відомість запишеш,
Зразу з себе все те спишеш,
Щоб не приставала без причини
Помилуйко Валентина,
Якщо ж без акта вже не можна,
Його зробіть, та обережно.
Тож бажаєм тобі, друже,
Будь скупим, але не дуже.
А в житті нехай щастить,
Життя крокує – не летить!

22.03.2002 р.

Віталію Ковальчуку

Хай твій маленький колектив
Міцніше кріпить позитив,
Який за рік ви досягли,
Либонь, старались, як могли.

А не було щоб в місті палів,
Нехай працюють самосвали,
А хто дерева під сокиру,
Таких би треба до Сибіру.
Вже постарайся особисто,
Щоб у місті було чисто.
І ще така тобі така порада:
Хай про довкілля дбає влада.
У день твій всі поздоровляєм,
Всього найкращого бажаєм.
Ще мрій, надійся і люби,
І лиш добро в житті роби!

24.03.2002 р.

Гльдару Галєєву

Паліїв лови гарненько,
Трохи більш, ніж Сподаренко,
Бо вся область: «Що за дим? Що за дим?», –
Отрава старим й молодим!
Лови рибу понад Валом,
Там йоржів завжди навалом,
А як освоїш цю науку,
То спіймаєш, може, й щуку.
А так живи і не тужи,
Вище голову держи.
І щоб не знав ти лікарів
І ніколи не хворів!

23.03.2002 р.

Алі Горілій

Ще і сьогодні добре знають,
Що кадри все завжди рішають.
І кого ти підбереш, –
То що посієш, те й пожнеш.
Тож бажаєм тобі дуже:
Відсівай людей байдужих,
Конкурсуй до нас найкращих,
І веселих, й роботящих.
Тобі бажаєм особисто,
Щоб життя немов намисто
Сіяло, грало кольорами,
За здоров'ям ходи в баню.
А взагалі, щоб наша Алла
Завжди горіла й не згорала,
І від сьогодні й назавжди
Щастя май, а не жди!

29.03.2002 р.

Анатолію Сподаренку

Хай порушники Вас знають,
Божеволіють, конають,
Вам своє робить, –
Їх нещадно бить!

31.01.2002 р.

Олександрю Фесковцю

Будь стрункий, як тополина,
І міцний, як дуб, кремезний.
Гроші хай до тебе линуть,
Збудуй хороми пречудесні.

Звіроту й птахів бережи,
Рослини всякі і ліси,
І цьому – Боже поможи!
Заради вічної краси!

25.02.2002 р.

Григорію Мітусу

Будь як є, здоров'я май,
Лічить літа не поспішай,
Хай тебе по справах судять
І рідня, і чужі люди.
А сини й також невістки
Хай приносять добрі вісті,
А пиріжки пече кума,
Від яких ти «без ума».
Хоч зірок твоя команда
Не зрива, але задарма
Хліб не їсть, не п'є чарчину,
А де треба, то гне спину,
Знає справу, отож ти
Тримайсь такої висоти!

05.05.2002 р.

Михайлу Малому

Не малий та й не високий
Наш Михайло сіроокий,
Не так давно до нас прийшов,
Та свою нішу вже знайшов.
Все про ліс добряче знає
І там не ходить, а літає,

Наскрізь бачить неполадки
І акт складає без оглядки.

Народивсь в День Перемоги,
Тому життєві всі дороги
Ведуть в хороше, урочисте,
Отож завжди хай небо чисте.
А ще бажаєм тобі, друже:
Будь і далі не байдужим,
Бережи Землі легені
І свої життєві гени!

09.05.2002 р.

Людмилі Івашко

Нам відпустили лише мить:
І дні біжать, і ніч летить,
Отож себе ти бережи
Й що це ти вмієш – докажи.
Наше життя, як пори року:
Ми малі, – нема мороки,
А настане тепле літо, –
Ми вчимося тоді жити.
Ще оглянутись не успів, –
Вже передзим'я чути спів.
Тобі ж я літа ще бажаю,
Осені з добрим урожаєм,
А коли зима настане,
Хай тебе дома не застане!

25.04.2002 р.

Світлані Шльончик – СШ № 2
(від Дарини і її діда)

Нас зустріла привітно, як мати,
На перший дзвінок повела,
Відтоді й дотепер забагато
Нам життя й душі віддала.
Наші радості знаєш і болі,
І поради твої, як бальзам,
Тож бажаєм найкращої долі
І ніколи не бути сльозам.
Наша дяка і щира пошана
Від класу четвертого «А»,
Андріївно, Шльончик Світлано,
Вчителько, зірка ясна!
Ми ніколи тебе не забудем
Доти, доки в життєвім строю
Найтепліше лиш згадувати будем
Вчительку першу свою!
24.05.2002 р.

Володимирі Прокоповичу

Тобі б краще, коли б можна,
Щоб кордони і таможня
В Куликівку перебравись,
Там назавше прописались.
А поки що все, як є,
Тож здоров'я щоб твоє
Було міцніше за горіха
І в роботі мав утіху.
А сьогодні не барися,
На машину розкрутись,
Мотоцикла купи сину
І міцніш кохай дружину!
15.04.2002 р.

Ігорю Чікірісову

Пильнуй закони про відходи,
Вони є в любу погоду:
Влітку, взимку і весною
І через них нема спокою.
Гірше ще, якщо токсичні,
Реагуйте блискавично.
Якщо брешуть: «Я не буду»,
Тих тягни мерщій до суду.
А так живи і не тужи,
В Бога щастя закажи.
А краще куй ти його сам
І вір не дуже чудесам!

30.04.2002 р.

Петру Рудніченку

Екологія й кордон.
Так велить у нас закон:
Для порушників – заслон,
Слухняним всім – без перепон.
Таку лінію держи
І підопічним розкажи,
А товарів хай хоч грудя,
Не допустиш до нас брудя.
А ще бажаю я тобі:
Будь упертим в боротьбі
Та в досягненні мети –
Чисту хату вберегти.
Тобі ж бажаю особисто:
Хай над тобою небо чисте,
А ще повага і любов
Хай зігріває твою кров!

27.05.2002 р.

Оксані Онищенко

Ти в приймальні як на троні,
Двері неначе на кордоні,
Їх пильнуєш чітко так:
До шефа без тебе ніяк.
Ведеш чітко ще й журнали,
Запізнивсь – занотувала.
Коли одержуєш газети,
Від нас держиш те в секреті.
І їх тримаєш завжди доти,
Доки старіють анекдоти.
Симпатична і охайна
І взагалі ти дуже файна.
Тож залигай собі негайно
Молодця.., але легально!

03.06.2002 р.

Олександр Антоненку

Ми бажаєм тобі, друже,
До дівчат не будь байдужий,
Серед них в нас вибір є –
Тут ходить щастячко твоє.
Отож веди себе розкуто,
Шукай для себе і їй путо,
Бо кажуть, що рубіж є,
Коли бажання не стає
Шукать собі життя подругу,
Сконцентрувавши всю напругу.

06.09.2002 р.

Івану Соколовському

На два фронти у нас працюєш,
Бо і замки ще ремонтуєш
У перервах між курінням,
Працюєш добре, із сумлінням.
А там, де темно, не ходи,
Тоді не матимеш біди,
Тікай від лиха у момент.
Збережеш гроші й документ.
І взагалі, щоб був хоробрий,
Бо ти у нас занадто добрий,
Тобі найкращого ми зичим,
Без цього жити просто нічим,
А тебе любимо ми дуже
Наш, колего, любий друже!

27.05.2002 р.

Олі та Сергію в день весілля!

Ви поєднали свою долю
Козак Сергій й красуня Оля,
А нам весілля не байдуже.
Отож вітаєм широ дуже:
Хай буде світлою дорога,
Любов взаємна на літа
І пам'ятайте: все від Бога –
Любов, добро і простота.
Своє кубельце щоб придбали,
У златолавій – у столиці.
В Гречаниках не забували
Матусі й тещину світлицю.
Ще тітка Люда й баба Оля
Бажають щедрої вам долі,

Сестрички Света і Наташа
Вітають нову сім'ю вашу.
Кладіть копійку до долара,
Харчуйтеся здорово – з базару,
Щоб завести і свою справу,
Працюйте чесно, не лукаво.
Щоб і Каріби і Багами,
Гаваї, Крим, а ще Карпати
Топтали власними ногами,
Як майнете відпочивати.
Та пам'ятати вам важливо,
Що таке тоді можливо,
Якщо праця і любов
Постійно будуть гріти кров.
Отож живіть і не тужіть,
Сімейне щастя бережіть.
Частіше в гості приїжджайте,
Свою рідню не забувайте!

06.09.2002 р.

Нелі Тищенко

Знаю любиш, пишеш вірші
І від маститих ті не гірші.
Поетів справжніх нутром чуєш,
Гарно вірші декларуєш.
БНіП цитуєш без запинки,
Яко ігумен «Отче наш»,
Перли твориш по крупинках,
Робиш гарний макіяж.
Любиш пісню, любиш танці,
Світло сонця рано-вранці,
Любиш співи солов'я

І тримаєш своє «Я».
Тож бажаю я тобі
Перемог у боротьбі,
Родить хай життєве поле,
А ще – сонечка у долю!

16.06.2002 р.

Юрію Резніченку

Як розпочав, так і тримай,
Бережи наш Чернігівський край
Від браконьєрів та крадіїв,
Суди їх як закон повелів.
Але будь ти справедливим –
Зникнуть прояви шкідливі.
Постанова хоч жорстока.
Але всім стане уроком.
Тож мужній в роботі щирій.
Хай до вечора не хилить
Сьогодні твій ще вік,
Тобі здоров'я на безвік.
І ще:
І в будні, і в свята
Будь таким як ти є:
Розкутим, веселим, завзятим –
У цьому твій імідж і щастя твоє!

25.06.2002 р.

Сергію Шумському

Машину, збиту нанівець,
Сергій, як добрий фахівець,
В один момент відремонтує –
Хай ще десятки літ газує.
Тож бажаєм тобі, друже,
Не задавався щоб ти дуже,
Живи довго і щасливо
І в сім'ї, і колективі!

04.07.2002 р.

Петру Кизимі

Добре знаєм про те ми,
Що сьогодні в Кизими
Вже не перші іменини,
Хоч роки тихенько плинуть.
Знаєм також: Іллічу
Добрі справи по плечу,
Які робить він на славу
І для себе, і державі.
Тож бажає колектив,
Який сам ти і створив:
Щастя, долі і наснаги
І любові, і поваги.
А ще бажають всі Петру
І того, що по нутру:
Щоб медок носили бджоли
Й не втікав щоб рій ніколи.
В Полуботках сади сад
І чим більше виноград,
І тоді вже за вином
Не ходи у гастроном.

А було щоб веселіше,
Баньку злагодь найскоріше.
Парся, мийся, пиво пий,
Будеш завжди молодий.
Живи довго і щасливо
Всьому світові на диво!

09.07.2002 р.

Тані Тичині

Ти в нас добра, тиха, мила,
Тож хай щастя тобі крилить.
І у будні, і у свята
Щастя не бува багато.
А ще зичимо любові,
Щоб сім'я була здорова.
І твій дім, як повна чаша
Й вона в ньому – любов наша!

10.07.2002 р.

Світлані Цакун

Света, Світлано, о Свето!
Тобі найдорожчі букети
І наша повага уклінна,
В житті світлячок ти, світлина.
Здійсняться хай мрії таємні,
Життя хай приносить приємне,
Жила щоб розкішно й розкуто,
А все неприємне забуте!

14.07.2002 р.

Михайлу Синявському

Крути баранку, та не в рiг,
Бо ж багато ще дорiг
В життi прийдеться накатать.
Машину справну треба мать.
Мопеда також бережи,
Не украли щоб бомжi.
I хоч мопед-велосипед,
Заправиш – швидко побiжитьь,
Вiтер за вухом зашумитьь.
Бажаєм ще тобi удачi,
Добра нажив щоб ти на дачi.
I добре їлось i пилося,
I нiщо не перевелось!

15.07.2002 р.

Наталїї Мартиненко

Закон, Кодекс, норматив –
Не звук пустий i не формальнiсть,
Якщо у звiтах накрутив –
Неси за це вiдповiдальнiсть.
А на сторожi норм i права
У нас Мартиненко Наташа –
I справедлива й не лукава,
Iмiдж фiрми i честь наша.
Бажаєм успiхiв без лiку,
А ще любовi чоловiкiв,
Добра, миру, сонця в долю
I будь завжди молодую!

18.07.2002 р.

Валентині Помилуйко

Не відчуває наш бомонд,
Що і у нас є матерфонд,
Бо ж для наших фахівців
Не настачиш олівців.
І ніякої поваги
Ні до ручок, ні паперу.
Протокол як написав –
Стержень геть увесь списав.
Марнотратству бій дає
І береже наче своє –
Всю наявну матчастину
Помилуйко Валентина.
Тож здоров'ячка тобі
В цій нелегкій боротьбі,
Щастя долі і наснаги,
І любові, і поваги!

03.09.2002 р.

Івану Донцю

Ліси порубані. Ріка –
У ній вода – одні нітрати,
А де ж господарів рука,
Ти вже мусиш дошукати.
Знаю зможеш ти збороть
І викинуть нечисту силу,
Як вмієш це робить, за борт,
Щоб у суди її прибило.
Робота в тебе клопітка,
Тож не схибить хай рука
Щоб було чим звітувати,
А поки день такий в Донця,

Що можна й треба святкувати.
Хай всього Всесвіту сонця
Тебе зігріють в рідній хаті!
Іще:
За розвиток сталий
Стійко борись і веди,
Бо ж віри і паростків мало
Й поки що йдемо не туди.
Рубаємо ліси, брудним водицю
І рибу нівечить струм,
Хиріють поля-годівниці
І чуєш як хлипає сум.

Та є вже бажання і приклади є
Підходів нових, є завзяті.
Надію це нам подає,
Що буде довкілля багате.
Отож наставляй, надихай,
Бережи, розбудовуй наш край.
Хай радості світлі земні
Тебе супроводять всі дні!

10.09.2002 р.

Надії Нестерко

Бережи джерельну воду
Українського народу,
А тебе надалі вже
Від невзгод Бог береже.
Хто мав бджоли, добре знає, –
Легкого меду не буває.
Міцна у вулика сім'я,
Тоді і пасічник з ім'ям.

Тоді й солодко живеться,
І усе в житті ведеться,
У сім'ї гаразди й ласка, –
Ось таку бажаєм казку!

11.09.2002 р.

Тетяні Дадашевіч

Тебе шануємо, Тетяно,
Як колегу й добру жінку,
Як розумну і старанну,
І чарівну до краплинки.
Добру справу робиш ти
Для народу і держави,
Щоб розмаїття вберегти
Придесення всім на славу.
Тож хай сторицею віддасться
Добро, примножене добром,
Хай кожен день приносить щастя
І лиш смачненьке за столом!

16.09.2002 р.

Тетяні Небрат

Двадцять раз і двадцять знову,
Проте до «ягідки», – це мало,
Та не хвилюйся, чорноброва,
Зозуля ще не накувала.
Отож ми зичимо, Тетяно:
– Хай вона тобі кукує,
Хороших днів, ночей бажаних
І літ до ста хай нарахує.
А ще курити щоб не стала,

Зосередивши свою волю, –
Все б навкруги миліше стало
І закохалась в тебе доля.
А ще зичим тобі, люба:
– Живи щасливо і добряче,
Буде здоров'я як у дуба
І до тебе щастя скаче!
А ще бажаю я, Тетяно,
Карасів смачних в сметані
І щоб і їлось, і пилося,
Та що задумала – збулось!

19.09.2002 р.

Миколі Дулі

Тебе ми бачимо щоразу
Чи у шкарпетках, чи ботфортах,
Як ти пестиш свого УАЗа,
Неначе дівку на курортах.
Водиш машину плавно й гарно.
Хоч ти і їздиш спроквола,
Проте обгониш кіннопарку
І впрягнутого вола.
Що не лихачиш, дуже добре,
Зате УАЗ завжди біжить,
І знаєм ми, що ти хоробрий,
Бо ж ми, як ти, ще хочем жить.
Отож бажаєм тобі, друже,
Щоб ти добра собі нажив.
І хай щастить завжди і дуже,
Бо ж цього ти заслужив!

24.09.2002 р.

Івану Шелупцю

Ми бажаєм тобі, друже,
Не будь ніколи ти байдужим,
Люби життя, люби природу,
Живи для себе і народу.
Звози дружину у Гаваї
Також у Крим і у Карпати.
Якщо грошей ще немає,
Розпочинай їх заробляти.
Їздь по гриби чи по малину,
Складай копійки без упину,
Їж не з базару, а з городу,
Пий не горілку – чисту воду.
Продай що-небудь, збагатись,
На чужих дівок не дивись,
На тролейбус не втрачайся,
Про вимикач не забувайся.
І на всьому економ,
А як ходиш в гастроном,
Налягай тоді на кільки,
самогон пий тільки.
А вже далі буде видно,
Як життя таке набридне,
Гульні з друзяками добряче –
І світ здасться вже інакшим.
А на Каріби збереш гроші,
Відпочинеш там хороше,
І тоді вже сам вирішуй:
Жити так чи як раніше.
Ось так живи, не зазнавайся,
Таким, як є, і оставайся!

02.11.2002 р.

Олегу Федоренку

Від душі тебе вітаєм
І такого побажаєм:
– Щоб здоров'я, як з Сибіру
(хоч те сприймаємо на віру),
– Довголіття – як з Кавказу
(з нас ніхто не був ні разу),
– Щастя стільки, як в раю
(долю куй ти сам свою).
– Будь завжди міцним і дужим, –
Ось таке бажаєм, друже!

12.11.2002 р.

Михайлу Пінському

Тебе ми знаємо давно
І нас, також, ти добре знаєш,
Проте любого все одно
Одним і тим же нас вітаєш.
Всім задоволення бажаєш,
Цього тобі ми теж бажаєм,
Тому, що сам ти добре знаєш,
Що тебе ми поважаєм.
Як фахівця і корифея,
У справах водних та жіночих,
Бо ж про трофеї нашим феям
«Лапшу» навісити охочий.
Чи кажеш правду, хто те знає,
Кожен сам відповідає,
Але до тебе в нас довіра
За профспілкову твою віру.
Бо ж довгі роки цей «хомут»
Ти не скидаєш і все тут,

То ж будь таким, як ти в нас є,
А Бог здоров'я хай дає!

03.12.2002 р.

Ірині Ситенок

Хай флокси, маки і жоржини,
Банан, лимон і мандарини
Ростуть на дачі у Ірини,
Зріє вино на іменини.
Хай будуть інші чудеса:
Своє сало й ковбаса
На стіл з'являються щоденно,
А шоколад буде буденним.
Хоч вітер з поля, хвиля з моря,
А ти не знала довік горя
І щоб душа твоя співала,
Любов палила серце жаром!

30.12.2002 р.

Земляку

Без надмірних фізичних зусиль
Народився в Атюші Василь,
У селі, де росте ліліас,
Качат у Низочку він пас.
Біля цвинтаря церква,
буфет і сільрада –
Була це дитяча
культурна розрада.
А пізніше дівчат по кутках шарудив,

Петру Шемендюку

Майже поряд Куликівки
Є таке село – Жуківка
І сьогодні в це село
Нас всіх ось що привело:
Шістдесят тут років тому
В звичайнісінькому домі,
У сім'ї Шемендюка
Народили малюка.
Святкували всім селом
Й нарекли його Петром.
Як всі діти, малюком
Тут він бігав голяком.
Тут закінчив семирічку,
Тут ходив на вечорнички,
Трактористом працював
Та служити час настав.
Там не довго міркували, –
У Прибалтику послали,
А солдат він був добрячий,
Бо ж в Жуківці не ледачі.
Петро теж, бач, не ледачий,
А щоб Фіделя побачив,
Туди ж не пішки і не плавом,
Його на Кубу – пароплавом.
А після армії в село
До односельців потягло.
Був в МТе-есі трактористом,
А заодно й бульдозеристом.
І вже без зайвої мороки
Пізнав напругу, силу току
І став електриком села, –

Відповідальність не мала.
Щоб у кожному дворі
О любій доби порі
Було добре, раз струм є, –
Цьому він душу віддає.
А ще майстер на всі руки,
Ремонтує всякі штуки,
Майструвати дуже хоче,
А як захоче – аж сокоче.
Має дочку, має сина
І Тамарочку – дружину,
Живе ловко, як він каже,
І це сьогодні нам покаже.
Ніколи в серці хай не коле
І не хворій, зовсім, ніколи

23.06.2001 р.

Івану Івановичу Москаленку

Здоров'я хай вас не підводить,
Хай поруч з вами щастя ходить
І візьме кожного під руки:
Дружину, діток і онуків.
Хай у Роїщі, – вашій дачі
Заурожаїться добряче,
Ловивсь карась і лин лискучий
І тільки так, і неминуче.
В житті ловіть ви не просту,
А лише рибу золоту
І Донець ще до куплета:
Многая лета, многая лета!

10.07.2001 р.

Олегу Федоренку

Ти прожив небагато,
Та бачив багато уже,
Тож ангел-хранитель
Хай тебе береже!

12.11.2001 р.

Тетяні Левачовій

Мучне, борщі, якщо потреба, –
Нехай це буде все твоє.
І зовсім худнути не треба,
А будь завжди така як є!

03.12.2001 р.

Михайлу Пінському

Щоб дісталась тобі річ,
Якої досі ти не знав,
А також, щоб день і ніч
задоволення ти мав!

03.12.2001 р.

Аллі Горілій

Сьогодні в тебе іменини
І це важлива в житті дата.
Чарчину випити причина,
Якщо гостей вже повна хата.
Вже давно і відтепер
Не плекай пусті надії,
Щоб не одержати химер,
Застосуй практичні дії.

Підгартуєш свою волю,
Зробиш працю кропіткою,
Тоді й знайде тебе доля
І щастя піде за тобою.
Живи, радій тому, що є,
Роби з любов'ю кожную справу.
Продовжиш тим життя своє,
Себе зміцниш тим і державу.
Бежаю ще раз в майбутті,
Любові ближніх і спокою,
Щоб не хворіла у житті
І будь завжди, як є – такою!

29.03.2000 р.

Михайлу Хандозі

Вже пройшло немало років
Як Михайло без мороки
Народився у капусті, –
Де над Снов'ю, в захолусті
загубилося село.

Важив він за три кіло.
Дім стояв біля дороги,
А жили в ньому Хандоги.
Синка Михайлом нарекли,
Цицьку в рот йому втовкли,
Щоб смоктав її і ріс
Та щоб радість їм приніс.
Так і ріс він собі й ріс,
Доки задрав угору ніс,
Вперше вдівшись у штанину,
А за плечі взяв торбину.
Він усім тоді брехав,

Що у торбу ту напхав.
Казав, що носить в ній книжки,
А там – з квасолі пиріжки.
Сам тоді пішов у школу,
Перші букви вивчив скоро,
Світ у Моргуличах вивчав,
А в Локнистому кінчав.
Від роботи не втікав,
Їв усе, що Бог послав,
Став хлоп'яга кремезний
І трепло – не мовчазний.
Він любив ходити на річку
І сидів там день і нічку,
І хоч вовків не раз там бачив,
А все одно таки рибачив.
А ще у черзі пас корів
І сільських дівчат дурич,
Доки в місто захотів
Та в Чернігів залетів.
Тут у технікумі вчився,
В інститут також пробився.
Так і ріс від піонера
До головного інженера.
Був і майстром, був і старшим,
Ще як був завод на марші,
Був механіком заводу
(ще як служив завод народу).
І хоч сьогодні й головний,
Та завод вже мовчазний.
І не його в тому вина,
Бо віддавався він сповна.
А хто у тому винуватий,
Тепер не скаже й рідна мати.

Бо всі кричали – комуняки!
Хоч їм тепер усе до ср...
Хто був перший, хто за ним,
Бо віддали ми все крутим,
А щоб були усі живі,
покрутіться тепер ви.
А ти не бійся, ювіляре,
Бо ж не гаяв часу даром,
Честь беріг, своє ім'я
І це цінує вся сім'я.
Тож крути долю, ще крути,
Хай не беруть її чорти,
Бо ж до пенсії не скоро,
Ще осилиш доли й гори.
Бережи свою Надію,
Донька хай тобі радіє.
Думай як зміцнить завод
Раз довірився народ.
В селі вирощуй індокачок,
Тоді не матимеш болячок.
Ходити часто в гастроном,
Якщо їсти щось з вином.
Тоді з Моргулич буде в тебе
Закусон, якщо потреба.
А взагалі наш, ювіляре,
Ти не жив на світі даром,
Бо ж людей завжди любив
І хороше їм робив.
А добро всі пам'ятають,
З днем народження вітають
І таке тобі бажають:
Щоб українських червінців
Ти набив по самі вінця,

Щоб долар тебе любив
І ти кишені ним набив.
Але суть зовсім не в грошах.
Життя буде теж хорошим,
Якщо друзі в тебе будуть
І тебе не позабудуть.
Тож живи собі на втіху,
Не роби нікому лиха,
Будь тихішим від трави,
Але внуків наживи!

19.08.2000 р.

Миколі Івановичу Митяю

Одержав пенсію, – це звично,
Але якщо це блискавично,
Тоді роздвоєння духовне
І результат якийсь не повний.
Неповна радість, а чи смуток
І трохи біль від друзів «уток»,
Але життя таке, як є,
І щоб не сталось – все твоє.
А ти ще кріпкий чоловік.
не схоже, що пенсійний вік,
А раз списали достроково,
Сприйми як є і будь готовий
Жити і далі, заради справи
І для себе, і держави,
Як ти чинив усі літа,
Але пора уже не та.
То ж справу знайдеш до душі,
Живи на повну, не тужи
Та пнишь духом, – в цьому сила.

Й життя знову стане милим.
Ще, може, й докторську напишеш,
Якщо творити не залишиш.
Ти ж не лінивий, ми це знаєм,
Тому добра тобі бажаєм.
Був нам за батька, був і другом
І в цьому всі твої заслуги.
Хоч ми й боялися таки
Твоєї кріпкої руки.
Комусь за справу може й видав,
Але ж нікого не зобідив,
Не мстив за ляси в кулуарах,
За інформацію з базару.
Проте ти знав хто й чим дише,
Як протокола хто напише,
І як хтось зробить перевірку
І ставив три, або п'ятірку.
Виходило у тебе просто
Слідкувать за нашим ростом,
І як порядна ти людина,
Підготував собі заміну.
Тому не будеш мати муки,
Раз передав в надійні руки
Те, що створив і збагатив,
За що повагу заслужив.
Ми й ті часи запам'ятали,
Коли разом відпочивали.
Як на рівні пили і їли,
І в ліс по ягоди ходили.
І «тьоті Наді» вдячні кріпко,
Таких вареників наліпять!
Чи із вишнями, чи з сиром.
Ми наминали усім миром.

Ти піклувався про наш побут
І про кожного добробут,
Щоб жили ми дружно, любо
І про це ти також думав.
Бажаємо, щоб довго жив,
Все, що минулось – не тужив.
Ще дні роботою зігрієш,
А працювати ти умієш.
Отож живи, здоровим будь
І нас, звичайно ж, не забудь!
І знай, що в труднії часи
Ми поруч станемо усі!

03.10.2000 р.

В. А. Бевзу

Тобі ми скажем прямо в очі,
Що ти працюєш дні і ночі,
Куєш мечі на мирні рала
І скоро будеш генералом.
Але, щоб носа ти не дер,
Як і раніше, плуга пер,
Стояв на варті прав людини
У добрий час й лиху годину.
Але, щоб сил дарма не тратив,
Щоб оберегом була хата,
З якої вийшов в світ широкий
І твориш долю крок за кроком!

27.01.1998 р.

Наталії Проскуриній

Я вам дарую цю картину
Й збудити спогадів лавину:
В далекосхідних хащах ви ходили
І звідти ласощі носили.
Ловили рибу там у річці
Або ж кохались на травичці,
А було, коли сиділи,
Ще й на медведика гляділи.
В тайзі лимонник і гриби,
що ви носили в погребі,
І актинідій, і лососів
Хвувало вам і ескімосам.
Жили, як тамтешній народ:
Був біля дому ваш город,
Також було і своє рало,
Ти ж не була ще генералом.
А чоловік літун-старлей
Також водив в тайгу «харлей».
Нехай не думають, що жарти,
Але ж були і мотонарти.
Ось так жили і поживали
І в довгі ночі жартували,
Та доля кинула сюди,
Де й ліс росте і до води.
Хоч ліс не той, не ті й літа
І чоловік вже не літа,
Давно не носить він лосося,
Зате йоржів тобі приносить.
Тепер ти стала «генералом»,
Але і знову треба рало
Та і город, щоб був у полі –

Ось така жіноча доля.
Отож живіть собі на вітиху,
Щоб вас минало всяке лихо,
А спогади, що з картини,
У вас були щоб і понині.
Хай щастить тобі без меж
І довгих років теж!

26.02.1998 р.

Миколі Довгалю

Нам зібратись – є причина
Бо в Довгалья іменини
І хоч не кругла зовсім дата,
Але дозволь нам розпочати.
Тож давайте йому, друзі,
Усе скажем по заслuzі,
Аж від перших іменин
І до сьогоднішніх новин.
А задача наша: просто –
Випивати після тостів,
Сипать жарти, анекдоти,
Закусити – теж не проти.
Розпочнем як Довгаль Коля
Працював у комсомолі,
У Борзні заворгом був,
Про те й сьогодні не забув.
За собою молодь вів,
А робити це умів,
Ватажком завжди був добрим
І веселим, і хоробрим.
Ішов на ферми рано вранці,

Вечорами в клуб – на танці,
Любив пісню і багаття
Від молодечого завзяття.
За настирність і наснагу
Здобув в районі він повагу.
Так поступово виростав
І бач яким солідним став.
Природоохоронний прокурор
І направляє свій курсор
Чи всі дотримують закони
Про використання й охорону.
І вже Сергійович Микола
Вимагає протоколи
На порушників закону
І недостатню охорону.
Тож давай, наш прокурор,
Запроваджуй вже терор
На хапуг і браконьєрів,
Брудотворних інженерів,
Які забруднюють природу,
Шкоду роблять для народу,
А заради чистої води,
Хоч одного посади.
А взагалі тобі бажаєм
Усе те, що поважаєм.
Щоб жив зважено, цікаво
І до людей щоб був ласкавим,
І все хороше їм робив.
Щоб Таїсію любив,
Щоб сином добрим був Сергій
Та помірно був крутий.
Ще бажаємо всі хором,
Щоб генеральним прокурором

Ти хоч трішечки побув
І за нас там не забудь.
А готував щоб ти закони
За природи охорону
І щоб уся Верховна Рада
Їх прийняти була рада.
То ж живи і поживай,
Комсомол не забувай,
Який вивів тебе в люди,
Тоді й щастя тобі буде!
Щаслива мить щоб зупинилась
І жити довго ще хотілось!

1988-й рік

Аллі Горілій

Не всі знають те, що Алла
Комітет наш сповивала
З Москаленком і Митяєм
І лиш сьогодні це ми знаєм.
Є другі ще нюанси:
Опикати всі фінанси
Справа дуже не легка,
А надзвичайно кропітка.
Аллу терзали ревізори
Без кінця і без розбору,
Та терпіла наша Алла
І їх до дідька не послала.
Тому й фінансові діла
Всі на користь нам вела.
База щоб матеріальна
Була краща й доскональна.
Та ще клятая зарплата

Не дійшла на час у хату,
Не її зовсім вина, –
Хотіла вчасно і сповна.
І сповна і регулярно,
Більші відсотки преміальних.
Тож здоров'я тобі, Алло,
Вся громада побажала.
І здоров'я і достатку,
Щастя й долі повну хатку,
Щоб донечка й чоловік
Були поряд цілий вік.
Ще бажаєм, наша мила,
Щоб життя завжди любила
І щоб новий колектив
Теж тебе любив.
В списках наших залишаєм,
Чути й бачити бажаєм,
Тож ти нас не забувай
І дзвони, і приїжджай!

31.01.1997 р.

Миколі Семистроку

Ми бажаєм Вам удачі
І в квартирі, і на дачі,
В гаражі і на городі,
В самоті чи при народі.
Ловіть рибу не в воді,
А в своїй сковороді,
А як тушкована у пічці,
То ще краща, ніж на річці.
Полювання любіть тихе
І робіть його для втіхи,

Наберіть хоч печериці, –
Для вареників згодиться.
Хай навкруг вас молодиці
Пишногруді й білолиці
Вас любили, цілували
І наснаги додавали.
З днем народження вітаєм,
Щастя й долі Вам бажаєм.
Живи довго, не хворій
І свою славу не розвій!

15.03.1997 р.

Наталії Ткаченко

Якщо тобі ще двадцять п'ять,
Пора вже хлопців більше знать,
Як живе і чим він дише,
Може, й пастух, а вірші пише.
Якщо тобі вже двадцять п'ять,
Едему світ пора шукать,
Бо в серці ватрою палає
Те, що горить і не згорає.

Лиш двадцять п'ять –
це перша дата
І твоя пісня лиш почата –
Ще будуть свята й ювілеї
На тій завітчаній алеї,
Якою підеш ти в життя
І в світле й добре майбуття.
Квітуй собі і нам на радість,
Нехай минає тебе старість.
Щоби на весь твій довгий вік

Знайшовся добрий чоловік,
Любові труднощі ділив
І на руках тебе носив.
І негараздам всім на диво,
Щоб все життя тобі щастило,
А я вітаю тепло й щиро:
Живи у злагоді і мирі!

21.07.1997 р.

Антоніні Козинець

Життя складне.
 Проходять роки
І я бажаю Вам одне:
Щоб Ви без зайвої мороки
 дивились в світ,
 його любили.
І цей віддячить заповіт,
 прибавить сили
Відчути знову долю кращу,
 вернути радість загулящу,
Тоді і згине все погане,
 А старість вдома не застане!

17.01.1997 р.

Марині

Побажаю я Марині,
Щоб була ти в нас віднині
І довіку сильна й мила,
Мала все, що захотіла.
В щасті й злагоді жила,
Добра й статків набула.

Щоб любили цілий вік
Рідня, діти й чоловік!
Пригожих днів, солов'їних ночей.
Хай щастя іскриться у тебе з очей!

26.05.1996 р.

Ірині

Хоч і молодша ти невістка
І зростом менша ніж первістка,
Та я не менше, ніж Марину,
Поважаю і Ірину.
І мені зовсім не байдуже,
Щоб любили тебе дуже
Твої сини і мій теж,
І тому не було меж!
І щоб жила ти і жила,
Завжди веселою була!

24.03.1996 р.

Жінкам Укрголовводи

Кажуть, що в Головводи
Всі жіночки хоч куди
І в житті не вибагливі,
І до роботи не лініві.
Зберігають свою вроду,
А також і чисту воду
Українському народу.
Тож хай буде Бе-Пе-Ка
У вас хороше на віка,
А бажають вам наснаги,

Чоловічої уваги,
Щастя й долі на віки! –
Чернігівські парубки!

08.03.1996 р.

Миколі Малому

Хоч Микола ти і Малий,
Та родився дуже вдалий,
То хоч у ювілей свій
Бокал шампанського налий.
І хильни його до дна,
Бо в нас традиція одна:
Щоб і їлось, і пилося,
І хотілось, і моглось.
Щоб писав ти й далі вірші
І все кращі, а не гірші,
Ніж маститії поети
І друкував не лиш в газетах.
Полюбили щоб в народі
І щоб родило на городі,
Щоб любив свою дружину
І стягнувся на машину.
Так живи і не тужи,
Як жити треба, докажи!

1992-й рік

Володимирі Михайловичу Доценку

Раніше в граді Кролевці
Родились велетні-бійці.
Кравці і файні продавці
Та різних вигадок митці.

А за нинішніх часів
Родився добрий друг лісів
І нарекла його сім'я,
Надав старинне ім'я.
Ні не Володимир Мономах,
А Володимир – лісу маг.
А щедрий ліс добром платив
І сам зростав, митця ростив.
Доценко став в кінці-кінців
Одним із кращих фахівців,
Про що і Уряд скоро взнав,
Його заслуженим назвав.
Про це хоч знали і не всі,
Зате вклоняються ліси,
Шепочуть тихо у рік твій:
– Повніше чарочку налий
І випий сам, і вип'ють друзі,
Якщо й не в лісі – в лісосмузі.
А ми Вам зичим в час чудовий
Многих літ і друзів нових!

24.06.1992 р.

В. М. Доценку з Днем Перемоги!

Незалічені рани
Нанесла усім війна.
Особливо ж ветеранам
Не забудеться вона.
Ви кували Перемогу
І бійці, і командири.
Пліч-о-пліч за всю дорогу
Не міняючи мундири.
Тож із святом Вас вітаєм,

Дорогий Ви наш старлей,
Щастя й долі Вам бажаєм
І здоров'я щоб – окей!..

09.05.1991 р.

А – ЦЕ «ВЕСІЛЛЯ ЗОЛОТЕ!»

Откровення Михайла гостям і дружині:
Не знаю прав я чи не прав,
Що оце вас тут зібрав,
Але признаюсь вам про те,
Що в нас весілля Золоте!
Ось така у нас подія у Михайла і Надії,
А що я вам не брешу,
Я й таке іще скажу:
Хильніть до дна! І я хильну,
І ще хильнем і не одну,
А мені й моїй Надюлі
Не крутіть в кишені дулі.
Поздоровляйте і співайте,
Те, що з'їли, запивайте
Або соком, або квасом
І танцюйте з вихилясом.
Не забудьте – золоті
Раз бувають у житті.
І у вас як вони будуть,
Хай і нас там не забудуть.
Це сказав вам, гості любі,
А це скажу і своїй любій:
Було не мало в нас доріг,
Були прямі і з косогору.

Плекала отчий ти поріг
І не дерла носа вгору.
Й була для всіх нас оберіг!
І всім з тобою добре нам
І невісткам, і сиnam,
І не хочуть, бач, розлуки,
Ані внучка, ані внуки.
А ще за те мене пробач,
Без золотої ти каблучки.
Хоч і був я не ледач,
Тоді ж не мав на такі штучки.
Прийми сьогодні – вона є
І хай здоров'я Бог дає!
Мене ні в чому не вини,
Бо ж зоставсь таким як був,
Через чужі не ліз тини,
Й цілунок перший не забув.
А раз я твій чоловік,
То не забуду і повік,
Як ти: «Люблю тебе!» – сказала
І у лоб поцілувала.
Мені ж ти вірная жона,
Один раз Богом нам дана,
А тому щирий мій дарунок:
Такий, як вперше, поцілунок:
Цмок-цмок і ще раз цмок.
А було це *04.02.2011-го року.*

І собі, любимому:

Гука нога,
затим друга
І ти ідеш,
доки живеш.
Отож іди,
іди туди,

Де є сліди, –
не до води,
Бо там жеде
і поведе
Тебе в імлу –
лизать смолу.
На світло йди, –
не стиш ходи.
Залиш сліди, –
не насліди.
Побачиш рай,
не поспішай,
Ще довго хай
гука нога,
Також друга.

06.09.2016 р.

ДОПОВНЕННЯ

У газеті «Факты и комментарии» у 2000-му році проводився «Конкурс-Ч». Редакція у кожному номері під рубрикою «Только б не было войны!» друкувала три краші, на погляд редактора, куплети, по одному від окремого дописувача. Переможцям обіцяли цінні подарунки та інші відзнаки. Наважився і я. Перший раз надіслав таке: «Пропоную кілька куплетів на ваш вибір. (Це було у квітні)

Голодранец был и пень,
А теперь он бизнесмен
С государственной казны.
Только б не было войны!
А трудяга Голубков
Трактор продал и быков
За налоги для казны.
Только б не было войны!
Вся зарплата на заплаты,
Субсидии – на квартплату
С государственной казны.
Только б не было войны!
Коммунальные затраты
Стали выше чем зарплата, –
Всем субсидии нужны.
Только б не было войны!
В День Победы ветеранам
На подарки за их раны
Нет денег у казны.
Только б не было войны!

Затим у червні, нічого не дочекавшись, знову кажу: «Нате вам ще!»

Забулдыги и доценты,
На городах все равны:
Запахал – жди дивиденды.
Только б не было войны!
В поворотне юнь тусует,
Наркоманы видять сны,
Ведь программа «Культ» буксует.
Только б не было войны!
Грабят лифты, режут рельсы
И вывозят из страны,
А в страну везут памперсы.
Только б не было войны!
Запустили в дом ракету,
Им подарочки за это,
Говорят: «Их нет вины».
Только б не было войны!
Все реакторы закроем,
Но в Европу дверь откроем,
Там как воздух мы «нужны».
Только б не было войны!

І знову тиша. Мої куплети не влазять.
І тоді я посилаю ще два:

Конкурс «Ч» у «Фактов» был,
Но у них не все равны, –
Нельзя трогать воротил!
Только б не было войны!
Тыныны-тыныны
Не забудь надеть штаны:
На парад или с парада –
Непривычный портрет сзади.
Только б не было войны!

Чекав, чекав, але ні баяна, ні грамоти не одержав і тоді мені подумалось:

– Та на хріна мені ваша медалька, добре, що не посадили.
Ось так і живемо!

А це, якщо не хочете, можете не читати!

До 80-річчя КОМСОМОЛУ!

Вісімдесят не кругла дата,
А невеличкий ювілей,
Але, якщо комсомолята
Зберуть в цей день людей,
То – це вже свято поколінь
Від самих юних до статечних,
І погляд свій куди не кинь,
Побачиш душі молодечі.
Отож для нас згадать приємно,
Що ми родились в ті буремні,
Коли братання ідеал
Поставив світ на п'єдестал.
Ділився світ, – брати сварились,
На нас по-різному дивились,
Та визнавали, що ми знаєм
Життя, якого всім бажаєм:
Щоб всі народи, як брати,
Ішли до світлої мети
І між собою були рівні,
Не мали планів агресивних.
За власним серця повелінням
Комсомольські покоління
Сталь добротну гартували,
На перших планерах літали.
Будували Дніпрогеси,

Писали вірші поетеси,
Мечі кували на орала
І жити трішки краще стали.
А потім грянула війна.
З'явилися нові імена:
Маресьєв, Чкалов і Матросов
Та знов всі стали голі й босі.
А ми ж родилися пізніше,
Та згуртувались ще тісніше
На відбудову повоєнну,
І праця наша не даремна.
Були і шахти, й цілина,
Юнацькі ланки і загони,
Та віддавали все сповна
І на державну оборону.
На прапорах шість орденів –
Оцінка подвигів синів
Від Батьківщини і народу,
Тим, що боролись за свободу.
Але не дінешся нікуди –
І серед нас були іуди.
Були ще з того покоління,
Що наказало їм веління:
Щоб пільги втрачені вернути,
Кермо державою здобути.
Й хоч трохи жити краще стало,
Та вже Корчагіних не стало,
Не знали ми, «Каменярі»,
Що нас вже зрадили вгорі,
Бо ніхто з нас, прошу пардон,
Не їздив часто за кордон,
Не виявляв, як за свій погляд,
Із-за бугра чужий світогляд,
Між тим постійно плуга пер,

«Зажди готов» – як піонер.
Проте ми також винуваті,
Що потурали в своїй хаті
Під їх тиск і теревені
Набити доларом кишені.
І тоді вже їх мета
Стала зовсім вже не та.
І тепер ми «те, що маєм»
На своїй шкірі відчуваєм.
Може, й хочеш працювати,
Але гудки вже не гудуть,
Не жде із ферми дочок мати
Та й за кордоном нас не ждуть.
Лише базар або на пана,
Який зове «крутим» себе,
Весь день тепер бурлач Іване
Та ще й обдурить він тебе.
Звідки запал, яке завзяття,
Яка наснага, творчий дух,
Тепер долар – це всі поняття
Та щоб від голоду не пух.
Вже в підворотнях юнь тусує,
А наркомани колють «дрянь»,
У клубах вітер лиш лютує,
Розвал у селах, де не глянь.
А можеш дертися в багаті,
Між своїх друзів по кістках,
Залиш тоді думки крилаті,
Поселиш в душу зло і страх.
Той комсомол не відродити,
Підходи інші, форми теж,
Проте, як хочеш краще жити,
За кон'юнктурою стеж.
Тепер нам співати хором:

Зміст

Знак любові 3
Від автора 4

Частина перша. Ювілярам

Ювілей у приймака 7
Леонідові Горлачу 10
Аллі Горлій 12, 138, 157, 168, 190, 200
Миколі Сухомліну 14
Михайлові Хандозі 15, 191
Володимиру Осипцю 17, 67
Анатолію Мельнику 18
Івану Донцю 20, 161, 180
Сестрі Вірі 23
Григорію Мітусу 24, 28, 141, 169
Валерію Олександрову 26
Володимиру Майбороді 27
Володимиру Зубку 30
Івану Божку 32
Василю Полосьмаку 35
Івану Шелупцю 38, 142, 184
Володимиру Сагачку 43
Андрію Лободі 44
Миколі Митяю 47, 194
Світлані Цакун 53, 178
Володимиру Леденку 57
Анатолію Ткаченку 61, 132, 149, 166
Віктору Потапову 63
Михайлу Синявському 67, 179
Ганні Сергієнко 73
Віталію Косих 74
Аркадію Шелесту 78
Олександрю Бельському 79
Михайлу Ткаченку 81

Миколі Савості	84
Миколі Семистроку	86, 201
Олександрю Пісковому	87
Сергію Бойправу	90
Михайлу Пінському	93, 163, 185, 190

Частина друга. Колективам

Жінкам держуправління екології	96
Хто з нас бідний?.. Колективу тролейбусного управління	100
Жінкам до 8-го Березня	103
Ще вам, шановні	104
Управлінню земельних ресурсів	104
Ще раніше жінкам!	105
Об'єднанню «Чернігівліс»	105
Менському зоопарку	106
Редакції газети «Сівєрщина»	107
Жінкам Міністерства екобезпеки до 8-го Березня	109
Теплокомуненерго	109

Частина третя. Іменинникам, молодятм, просто так

Екологічні побажання і застереження	112
Петру Шаповалу	113
Олександрю Проскуріну	117
Молодцятм Тані і Саші	119
Тані Небрат	122, 182
Василю Ситенку	123
Молодцятм Оксані та Валентину	125
Ані Константиновій	127
Ірині Нагорновій	127
Олені Голован	128, 135
Анатолію Сподаренку	128, 168
Надії Селюченко	129; 145
Ірині Хоменко	129
Олександрю Фесковцю	130; 147; 168

Оксані Шаровій	130, 136
Сергію Батюті	130, 158
Ільдару Галєєву	132, 155, 167
Володимиру Прокоповичу	133, 160, 171
Молодцям Валентині і Сашку	133
Тамарі Гапон	135
Жінкам до 8-го Березня!	136
Віталію Ковальчуку	136, 167
Людмилі Івашко	137, 139, 170
Юлії Петренко	138, 158
Володимиру Шульзі	139, 159
Анатолію Максаку	140
Тані Левачовій	142, 164, 190
Надії Красній	145
Тетяні Магулі	146
Василію Новаку	148, 165
Внуку Вані	147
Наталії Новак	148
Моїй дорогенькій Надії	149
Надії Ковальовій	150, 162
Андрію Крихті	150
Людмилі Онищенко	151
Катерині	152
Геннадію Вишнякову	154
Олі Івченко	155
Михайлу Малому	156, 169
Івану Соколовському	156, 174
Петру Рудніченку	157
Ірині Ситенок	159, 186
Сергію Шумському	160, 177
Нелі Тищенко	161
Валентині Дзюбі	162
Олегу Федоренку	163, 185, 190
Людмилі Павленко	164

Юрію Сафонову	165
Світлані Шльончик	171
Ігорю Чикірісову	172
Оксані Онищенко	173
Олександру Антоненку	173
Молодцям Олі та Сергію	174
Нелі Тищенко	175
Юрію Резніченку	176
Петру Кизимі	177
Тані Тичині	178
Наталії Мартиненко	179
Валентині Помилуйко	180
Надії Нестерко	181
Тані Дадашевій	182
Миколі Дулі	183
Земляку	186
Петру Шемендюку	188
Івану Івановичу Москаленку	189
В. А. Бевзу	196
Наталії Проскуриній	197
Миколі Довгалю	198
Наталії Ткаченко	202
Антоніні Козинець	203
Марині	203
Ірині	204
Жінкам Укрголовводи	204
Миколі Малому	205
Володимиру Михайловичу Доценку	205
А це – «Весілля Золоте!»	207
І собі, любимому	209
Доповнення	210
А це, якщо не хочете	212
А сьогодні проглядається таке:	215

Літературно-художнє видання

Сушко Михайло Федорович

Шануймося!..

Редактор М. Г. Горицвіт

Технічний редактор В. М. Лозовий

Комп'ютерна верстка В. М. Лозового

Художнє оформлення та дизайн обкладинки В. А. Новака

Коректор О. В. Василенко

Підписано до друку 24.10.2016 р.

Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman Сут.

Ум. друк. арк.13,75 Ум. фарб.-відб. 13,75 Обл.-вид. арк 12,79

Зам. 0070. Наклад 200 прим.

Видавець Лозовий В.М.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції.

Серія ДК № 3759 від 14 квітня 2010 року

14005, м.Чернігів, вул. Мстиславська, 56/34

Тел. (0462) 972-661

Віддруковано ФОП Лозовий В.М.

14027, м.Чернігів, вул. Станіславського, 40

Михайло Федорович Сушко,
народився в листопаді 1939 року, в селі Атюша
Коропського району, на Чернігівщині.

За фахом будівельник, економіст, еколог.
Працював на будівництві, в комсомолі, органах
місцевого самоврядування, екології.

Михайло Сушко – відомий сатиричними публікаціями
в засобах масової інформації. Неодноразово був
переможцем республіканських конкурсів на кращу
екологічну публікацію.

Видав чотири збірки гумористичних оповідань.

